

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 43C/261/2007
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1307215877
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Fekete
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2016:1307215877.34

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave v konaní pred sudkyňou Mgr. Ivanou Fekete, v právnej veci žalobcu (navrhovateľa): ČSOB Leasing, a.s. so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 11, IČO: 35 704 713 zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Mészáros, advokát s.r.o. so sídlom Jesenského 2, Bratislava, IČO: 50 657 861 proti žalovanému (odporcovi): L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, V. zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom so sídlom Svätoplukova 28, Bratislava, o zaplatenie 34.951,54 euro s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a**.

II. O trovách konania súd rozhodne v lehote do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom zo dňa 15.08.2007 sa navrhovateľ pôvodne domáhal spoločne a nerozdielne voči odporcom v 1/ rade: L. U. a v 2/ rade: Slovenskej sporiteľni, a.s. (SLSP, a.s.), náhrady škody vo výške 2.105.900,- Sk (69.903,07 euro), spôsobenej konaním odporcov, konkrétne tým, že odporca v 1. rade ako zamestnanec navrhovateľa v pracovnej pozícii leasingový špecialista mal v období od 01.07.2006 do 17.07.2006 sfaľšovať v žalobnom návrhu špecifikované Zmluvy o spotrebnom úvere a príslušné doklady k týmto zmluvám, na základe ktorých potom navrhovateľ uhradil finančné prostriedky v žalovanej sume na účet vedený v SLSP, a.s. (odporcom v 2. rade) pod č. 0630346305/0900, ktorý mal za týmto účelom založiť práve odporca v 1. rade na neexistujúcu osobu - fiktívneho dealera, pod menom: Ján Krištof Autokri, Pekná cesta 142/A, Rimavská Baňa. Následne mal potom tieto finančné prostriedky v hotovosti, z uvedeného účtu vybrať odporca v 1. rade a to v dňoch 14.,15. a 19.07.2006. Založenie účtu u odporcu v 2. rade bolo v tomto prípade neštandardné, keď odporca v 1. rade oň požiadal svoju kamarátku, zamestnankyňu odporcu v 2. rade a rovnako neštandardné boli aj výbery peňazí, ktoré realizovala iná známa odporcu v 1. rade ako zamestnankyňa odporcu v 2. rade.

Navrhovateľ právne zdôvodnil návrh tým, že uvedené konanie odporcu v 1. rade zakladá zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ), v nadväznosti na § 415 OZ a konanie zamestnankyň odporcu v 2. rade zakladá zodpovednosť odporcu v 2. rade v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka (OZ), v nadväznosti na § 89 ods. 1 a 2 prvá veta pred bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, čím bol daný vo vzťahu k žalovaným odporcom v 1. a 2. rade právny základ uplatneného nároku.

Súd rozhodol v skrátrenom konaní vydaním platobného rozkazu č.k. 40Ro/1954/2007 dňa 28.09.2007, voči ktorému podali včas obaja odporcovia v 1/ a 2/ rade odpor s odôvodnením, čím sa platobný rozkaz zrušil ex lege (§ 174 ods. 2 OSP).

Odporca v 2/ rade v odpore namietal nesplnenie zákonných predpokladov a to neexistenciu porušenia právnej povinnosti odporcom v 2/ rade a príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorá vznikla navrhovateľovi a konaním/nekonaním odporcu v 2/ rade, poukazujúc na to, že zo skutkových okolností opísaných v návrhu navrhovateľom a predložených dôkazov je zrejmé, že odporca v 1/ rade sfaľšoval Zmluvy o spotrebnom úvere na konkrétne jazdené vozidlá a aj príslušné doklady k nim, na základe ktorých navrhovateľ (jeho zamestnanci) schválil úver a postupne vyplatil sumu 2.105900,- Sk, pričom odporca v 2/ rade iba založil bežný účet (jeho bývalé zamestnankyne) a nebol v žiadnom vzťahu s navrhovateľom a v celej veci figuruje iba ako platobné miesto. Práve konanie (resp. nekonanie) navrhovateľa označil odporca v 2/ rade za porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ, nakoľko navrhovateľ nielenže umožnil, aby jeho zamestnanec (odporca v 1/ rade) vybavil úver na základe falošných podkladov, umožnil tiež jeho schválenie a vyplatenie a preto už z návrhu vyplýva, že hlavnou príčinou vzniku škody navrhovateľovi bolo protiprávne konanie jeho zamestnanca (odporcu v 1/ rade) a ďalšou bolo vyplatenie predmetnej sumy z účtu navrhovateľa na základe porušenia právnej povinnosti navrhovateľom.

Odporca v 1/ rade v odpore namietal skutkové tvrdenia navrhovateľa o tom, že by svojim konaním opísaným v návrhu sfaľšoval podpisy a vyhotovil fiktívne zmluvy, na základe ktorých by pripravil navrhovateľa o žalovanú sumu a napriek vznesenému obvineniu uznesením vyšetrovateľa PZ zo spáchania trestného činu podvodu, trestné konanie je v štádiu prípravného konania, nebolo ukončené, obhajoba odporcu v 1/ rade nebola doposiaľ vyvrátená, platí prezumpcia neviny, pričom odporca v 1/ rade spáchanie uvedeného skutku popiera. Uviedol, že navrhovateľ navyše zavádza keď tvrdí, že by ho požiadal o uhradenie škody.

Pred otvorením pojednávania vo veci samej, navrhovateľ vzal voči odporcovi v 2. rade (SLSP, a.s.) návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a zároveň vzal späť návrh v časti sumy 34.951,54 euro voči odporcovi v 1. rade, z dôvodu uzatvorenia mimosúdnej dohody s odporcom v 2. rade, o ktorom návrhu rozhodol podľa § 96 OSP súd uznesením zo dňa 20.06.2011, č.k. 43C 261/2007-183, právoplatným dňa 27.07.2011 tak, že konanie voči odporcovi v 2. rade zastavil celkom a voči odporcovi v 1. rade v časti sumy 34 951,54 euro. Zároveň navrhovateľ žiadal pripustenie zmeny petitu žaloby v časti úrokov z omeškania a navrhovanú zmenu súd pripustil uznesením podľa § 95 OSP z 20.07.2011, č.k. 43C 261/2007-187, právoplatným dňa 19.08.2011, tak že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 69.903,08 eura od 28.05.2007 do 20.06.2011 a odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 34.951,54 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 34.951,54 eura od 20.06.2011 do zaplatenia

Predmetom sporu, o ktorom ďalej súd konal, bol potom nárok navrhovateľa na náhradu škody v sume 34.951,54 euro spolu s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 69.903,08 eura od 28.05.2007 do 20.06.2011 a 8,5 % ročne zo sumy 34.951,54 eura od 20.06.2011 do zaplatenia, ktorého sa domáhal už len voči odporcovi L. U., O.. XX.XX.XXXX, V. E. Č.. XX, V..

Súd vec prejednal, vypočul právnych zástupcov strán sporu a vykonal dokazovanie výsluchom odporcu, výsluchom svedkov - M. U.D., U. F., L. E. B., U. G., C. E. Z., C. L. Š., C. O., K. P., M. W., L. M., V. E. F., predloženými listinami - Zmluvami o spotrebnom úvere na jazdené motorové vozidlá č. ZF/06/91747, č. UZF/06/91889, č. UZF/06/91872, č. UZF/06/91743, č. UZF/06/91942, č. UZF/06/91983, č. UZF/91893, č. UZF/06/92056 a príslušnými likvidačnými sprievodkami, pokladničnými dokladmi (výberový lístok) zo dňa 14.07.2006, 15.07.2006 a 19.07.2006, pracovnou zmluvou odporcu zo dňa 30.3.2005 a jej Dodatkami č. 1 z 23.06.2005, č. 2 z 29.03.2006 a č. 3 z 30.06.2006, mzdovým listom odporcu za rok 2007, žiadosťou odporcu o ukončenie pracovného pomeru z 18.07.2006, dohodu o skončení pracovného pomeru z 19.07.2006, evidenciou dochádzky, pracovnou zmluvou odporcu z 02.05.2006, korešpondenciou medzi navrhovateľom a SLSP a.s. (pôvodným odporcom v 2/ rade) ohľadom rokovaní vo veci náhrady škody, zoznamom tuzemských avíz o vyplatenej čiastke z účtu príkazcu č. 80100202331203 na účet príjemcu č. 00000630346305, e-mailom E. F. zo dňa 12.10.2006, e-mailom L. Š.Á. z 23.10.2006, záznamom z internej komunikácie „Messenger“ medzi odporcom a K. P.D. z 28.06.2006, výpisom z bankového účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX.

Ďalej vykonal súd dokazovanie obsahom výpovedí svedkov, obžalovaného odporcu a rozhodnutí v trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Bratislava V. pod sp. zn. 2T/64/2012 (rozsudkom z 13.05.2014, č.k. 2T/64/2012-597 a uznesením KS v Bratislave z 21.01.2015, sp. zn. 3To/108/2014) a

obsahom výpovedí svedkov, obvineného odporcu a listín tvoriacich obsah vyšetrovacieho spisu OR PZ v Bratislave V, ČVS:ORP-853/OEK-B5-06-PH, a za preukázané mal nasledovné skutkové zistenia:

Odporca ako zamestnanec, na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.03.2005 a jej Dodatkov č. 1 až 3, uzatvorenej s navrhovateľom (ďalej len „ČSOBL“), ktorý je obchodnou spoločnosťou, poskytujúcou okrem iného aj úvery nebankovým spôsobom, vykonával najskôr prácu v pracovnej pozícii „leasingový špecialista a neskôr „špecialista riadenia rizík pre ojazdené vozidlá“ (od 01.07.2005) a naposledy s účinnosťou od 01.07.2006 ako „schvaľovateľ pre komoditu ojazdené vozidlá“. Pracovný pomer skončil ku dňu 07.08.2006 dohodou podľa § 60 Zákonníka práce, uzatvorenou dňa 19.07.2006 na základe žiadosti odporcu z 18.07.2006 o ukončenie pracovného pomeru k 07.08.2006 z osobných dôvodov. Odporca pri výkone práce schvaľovateľa pre komoditu ojazdené vozidlá, vykonával pre navrhovateľa nasledovné pracovné činnosti: hodnotenie bonity zákazníkov v rámci systému on-line schvaľovania; preverovanie ceny predmetov financovania pre účely on-line schvaľovania v produkte Ojazdené vozidlá v súlade s platnými postupmi ČSOBL; príprava podkladov pre kolektívne schvaľovacie orgány v procese on-line schvaľovania vrátane komunikácie s interným a externým zákazníkom; vypracovanie zmluvnej dokumentácie pri schválených obchodných prípadoch v príslušnej komodite v produkte Ojazdené vozidlá; rozhodovanie v rámci on-line schvaľovacieho procesu v súlade s platnými postupmi ČSOBL a plnenie ďalších pokynov vedúceho zamestnanca súvisiace s vyššie dohodnutým druhom práce (Dodatok č. 3 k Pracovnej zmluve).

V čase trvania pracovného pomeru odporcu u navrhovateľa, v dňoch od 01.07.2006 do 17.07.2006, došlo v sídle navrhovateľa k sfaľšovaniu 8 zmlúv o spotrebnom úvere na jazdené motorové vozidlá, konkrétne vedených pod číslami: UZF/06/91747, UZF/06/91889, UZF/06/91872, UZF/06/91743, UZF/06/91942, UZF/06/91983, UZF/06/91893 a UZF/06/92056, ako aj príslušných dokladov k týmto zmluvám.

K sfaľšovaniu prišlo tak, že boli vytvorené falzifikáty existujúcich úverových zmlúv s pravdivými údajmi o vozidle, kupujúcim avšak mali byť sfaľšované podpisy schvaľujúcej osoby (O.) a zmenený bol dodávateľ vozidla a podpis dodávateľa (Ján Krištof, Autokri, Pekná cesta 142/A, Rimavská Baňa, IČO:41304942) a zmluvy mali byť aj inak upravené (diakritika, tlač...).

Potom na základe takto sfaľšovaných zmlúv navrhovateľ podľa jednotlivých zmlúv, uhradil po čiastkach v dňoch 12.07., 13.07, a 17.07.2006 na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v F., R..F.. na neexistujúcu osobu - fiktívneho dealera (dodávateľa vozidla) : Ján Krištof Autokri, Pekná cesta 142/A, Rimavská Baňa, celkovú sumu 2.105.900,- Sk (69.903,07 euro) a to podľa zmluvy o spotrebnom úvere :

č. UZF/06/91747 z 14.06.2006 sumu 272.300,-

č. UZF/06/91889 z 28.06.2006 sumu 278.600,-

č. UZF/06/91872 z 22.06.2006 sumu 241.500,-

č. UZF/06/91743 z 14.06.2006 sumu 264.960,-

č. UZF/06/91942 z 27.06.2006 sumu 265.540,-

č. UZF/06/91983 z 29.06.2006 sumu 260.400,-

č. UZF/06/91893 z 23.06.2006 sumu 258.000,- a

č. UZF/06/92056 z 05.07.2006 sumu 264.600,- (ďalej len „Zmluvy“.)

Predmetný účet bol podľa vyjadrenia zamestnankyne SLSP, a.s. U. G. založený dňa 05.07.2006 na uvedenú fiktívnu osobu L. M., E..Č.. XXXXXXXXXXX, P. N. XXX/A, E. V., D. Č.. F. XXXXXX, odporcom na pobočke SLSP a.s. v Poluse, pričom menovaná účet založila neštandardným spôsobom a výbery hotovosti po čiastkach v dňoch 14.07.2006 (537.000,-Sk), 15.07.2006 (785.000,-Sk) a 19.07.2006 (783.000,-Sk), z tohto účtu na pobočke SLSP a.s. v Poluse mali byť uskutočnené tiež osobne odporcom, a to podľa vyjadrenia ďalšej zamestnankyne SLSP a.s., M. U., ktorá ich realizovala rovnako neštandardným spôsobom. Obe zamestnankyne SLSP, a.s., tak pri založení účtu ako aj pri vyplatení hotovosti z účtu uvádzali, že porušili interné predpisy, nakoľko sa obe s odporcom osobne poznali (bývalí kolegovia v SLSP a.s. kde odporca predtým pracoval, resp. kamaráti).

Vo všetkých prípadoch išlo o rovnaký postup a čiastky vyplatené navrhovateľom na uvedený účet boli titulom úveru, vždy poskytnutého podľa konkrétnej zmluvy na kúpu ojazdeného auta. Navrhovateľ uvedené skutočnosti zistil v rámci systému internou kontrolou zoznamu zmlúv o spotrebnom úvere, ktoré boli navrhovateľom uhradené, avšak neboli v jeho softvérovej aplikácii „Leasit“ aktivované a ktorú začal vykonávať dňa 11.10.2006. Navrhovateľ pri tejto kontrole zistil, že po tom čo došlo k ich schváleniu, vygenerovaniu zmluvnej dokumentácie v systéme, zaslaní dealerovi, zmluvy boli stornované, jednak klientom (kupujúcim uvedeným v zmluve) alebo spoločnosťou Car detekt,s.r.o. (reálnym dodávateľom vozidiel, predávajúcim), ktorá po preverení vozidla neodporučila jeho financovanie a preto ani nemalo dôjsť v týchto prípadoch zmlúv k poukázaniu platby. Vo všetkých prípadoch bol zmenený dodávateľ

jazdeného vozidla (dealer) na osobu Ján Krištof, Autokri, Pekná cesta 142/A, Rimavská Baňa, IČO:41304942, ktorý pritom v systéme navrhovateľa, v aplikácii „Jazdenky“ nebol registrovaný. Po tomto zistení navrhovateľ prostredníctvom povereného zamestnanca JUDr. Richarda Hollého podal trestné oznámenie o trestnom čine podvodu a ako podozrivého označil odporcu, na základe indícií zistených kontrolou a internom šetrení navrhovateľa v danej veci.

Uvedené skutkové okolnosti neboli v konaní sporné.

Súd v konaní ďalej vychádzal z výpovede odporcu a jeho výpovedí v trestnej veci ako obvineného, neskôr obžalovaného, výpovedí vyššie uvedených svedkov vypočutých v rámci vyšetrovania policajným vyšetrovateľom, tiež vypočutých na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní pred súdom a z výpovedí svedkov opätovne vypočutých súdom na pojednávaní v predmetnej veci.

Sporným medzi stranami bolo to, že podľa navrhovateľa, na základe výsledkov vnútornej kontroly sfalšovanie zmlúv (pozmenenie údajov dodávateľa) vrátane likvidačnej sprievodky uvedeným spôsobom, mohol vykonať jedine odporca na základe konkrétnych faktov a v spojení s ďalšími indíciami a to, že odporca bol jedinou osobou, ktorá v rozhodnom čase:

- bol zamestnaný u navrhovateľa;
- z hľadiska pracovných pozícií a vykonávaných pracovných činností, mal dostatočné znalosti o spôsobe fungovania informačných systémov, resp. pracovných postupov u navrhovateľa v súvislosti s financovaním jazdených vozidiel;
- poznal podrobnosti postupov fungujúcich u navrhovateľa a súvisiacich s výplatom peňažných prostriedkov dodávateľom (dilerom) ojazdených motorových vozidiel;
- mal prístup k príslušnej dokumentácii o dodávateľoch, klientoch a vozidlách;
- vedel zmluvy o spotrebnom úvere uložené v PDF formáte vygenerovať zo systému a mal možnosť si ich zaslať na svoj súkromný e-mail a následne mimo systém pomocou príslušného programu prekonať ochranu formátovania programu PDF a ich upraviť (sfalšovať);
- nad rámec bežných otázok a mimo pracovnú náplň, sa zaujímal o spôsob fungovania ekonomického oddelenia navrhovateľa, konkrétne o okolnostiach týkajúcich sa vyplácania peňažných prostriedkov dodávateľom (dilerom) ojazdených motorových vozidiel, a o postupe pri stornovaní zmlúv;
- mal osobne založiť a disponovať s falošným bankovým účtom založeným a vedeným na neexistujúcu osobu Ján Krištof Autokri, Pekná cesta 142/A, Rimavská Baňa, IČO:41304942 a príslušnými dokladmi a vykonať výber peňazí poukázaných na tento účet navrhovateľom na základe stornovaných a sfalšovaných zmlúv.

Právny zástupca navrhovateľa ďalej uvádzal, že k sfalšovaniu predmetných zmlúv o spotrebnom úvere nedošlo v rámci interného informačného systému navrhovateľa, ale tieto zmluvy museli byť sfalšované, resp. upravené mimo neho s využitím počítačového programu na zmenu súborov v PDF formáte. Z príslušného softvéru navrhovateľa (softvérová aplikácia „jazdenky“) sa totiž dajú u navrhovateľa tlačiť zmluvy len na tých dodávateľov (dilerov), ktorí sú už v systéme navrhovateľa registrovaní a každé generovanie zmluvy sa ukladá do databázy, pričom tieto zmluvy sa dajú generovať len zo schválených zmlúv a každý záznam alebo zásah sa eviduje a nedá sa zmazať. Dôkazom, že zmluvy boli sfalšované mimo počítačový systém, je rovnako porušená interpunkcia na všetkých 8 zmluvách o spotrebnom úvere, ktorá je v softvérovej aplikácii „Jazdenky“ prednastavená automaticky ako ochranný prvok. Konkrétne v zmluve o spotrebnom úvere je bydlisko/sídlo účastníka zmluvy generované v programe z jednotlivých položiek (ulica, obec), ktoré sú potom vo vytlačenej forme oddelené čiarkou a za ňou nasledujúcou medzerou. V predmetných 8 sfalšovaných (upravených) zmluvách o spotrebnom úvere je pri údají o sídle navrhovateľa, resp. dlžníka čiarka a medzera medzi jednotlivými údajmi (ulica, obec), tie neboli pozmenené, zatiaľ čo pri fiktívnom dodávateľovi (Ján Krištof Autokri), nasledujú všetky údaje o jeho sídle za sebou s čiarkou, ale bez medzery.

Naopak odporca všetky uvedené argumenty a tvrdenia odmietal ako nepravdivé a nepreukázané, poukazujúc na svoju obhajobu aj v trestnom konaní, kde bolo síce vznesené voči nemu obvinenie zo spáchania trestného činu podvodu, avšak platí prezumpcia neviny a odporca spáchanie uvedeného skutku popieral, nakoľko nie je pravdou, že sfalšoval podpisy a vyhotovil fiktívne zmluvy, na základe ktorých by pripravil navrhovateľa o žalovanú sumu. Uviedol, že navrhovateľ navyše v žalobnom návrhu

súd zavádza, pretože odporcu nikto nepožiadaval o uhradenie žalovanej škody, namietajúc aj splnenie podmienok vzniku zodpovednosti za škodu.

V rámci trestného konania pred súdom odporca ako obžalovaný vyhlásil, že sa cíti byť nevinný, nakoľko žiadny trestný čin v živote nespáchal, žiadne dokumenty v spoločnosti ČSOB Leasing a ani mimo nej nefalšoval, je to omyl alebo účelové konanie navrhovateľa. Poukazoval na to, že neboli predložené žiadne relevantné dôkazy o tom, že by odporca niečo falšoval a ani originály sfalšovaných zmlúv, ktoré zrejme ani navrhovateľ nemá, iba prefotený dokument zmluvy o spotrebnom úveru, opatrený originálom pečiatky, ktorý má v držbe kontrolný pracovník zmluvy s jeho podpisom (O.), ktorý podľa neho (konkrétne p. O.Š.) a p. B. nie je zhodný s jeho štandardným podpisom. Pritom na dovolenkovom lístku, kde je podpis O., na doklade kde je pečiatka s podpisom O., a sporných dokladoch je taký podpis, že aj laikovi je na prvý pohľad zrejmé, že ide o zhodné podpisy, na rozdiel od podpisu, ako sa O. podpísal pri grafologickej skúške a výsluchu v rámci trestného konania dňa 07.09.2011. Odporca tiež namietal, že ani nevie ako by mohol sám vykonať úhradu za navrhovateľa, nakoľko keď kontrolór vydá príkazu na úhradu, (tzv. doložku), zamestnanec ekonomického oddelenia, ktoré vykonáva úhradu pre celú spoločnosť, tento doklad formálne, vecne odkontroluje a „nahodí“ do systému SAP, do ktorého má prístup iba ekonomické oddelenie. Tzn. že nemohlo dôjsť k úhrade sumy na účet niekoho, kto nebol evidovaný v systéme. Ekonomické oddelenie, pritom vôbec nespolupracuje s oddelením „jazdeniek“, kde odporca pracoval a odporca nemal prístup do systému, ktorým sa priamo uhrádzajú peniaze. Pracovníčke ekonomického oddelenia, keď dostala sfalšovaný doklad od kontrolóra, pri jeho overení v systéme, muselo hneď pri prvej doložke „vyskočiť“, že nevie, komu to má uhradiť a pokiaľ zistila nezrovnalosť, konzultovala to s oddelením „jazdeniek“, lebo nemôže zmluvu svojvoľne uhradiť.

U navrhovateľa existoval systém overovania pravosti vozidiel prostredníctvom spoločnosti CARD Detect s.r.o. Bratislava a bez výsledku tejto kontroly, nemohol byť na vozidlo poskytnutý úver. Čo sa týka odnášania zmlúv na ekonomické oddelenie na úhradu, tieto nenosil iba odporca ale všetci, evidencia o tom neexistovala.

Zmluvy odporca odnášal priebežne na požiadanie hlavného kontrolóra, nielen po 15,00 hod. ako tvrdil navrhovateľ a tiež prenášať stornované zmluvy do systému, bolo súčasťou jeho pracovnej náplne.

Úlohou odporcu v pozícii schvaľovateľa pre komoditu ojazdené vozidlá bolo v systéme prijať a otvoriť žiadosť, skontrolovať jej náležitosti, bezchybnosť, overiť bonitu klienta, ktorý žiadal o leasing, kontakty a po schvaľovacom procese označil zmluvu ako buď schválenú, alebo neschválenú a všetky preverovania vyznačiť aj do systému. Zároveň odporca vyplnil mimo tento systém aj takzvaný „schvaľovací protokol“, kde vyznačil celý postup schvaľovania, čo bol jediný dokument schvaľovateľa, ktorý podpísal a podpísaný protokol odovzdal kontrolórovi obchodných prípadov, ktorého úlohou bolo obchodný prípad skompletizovať, opatřit doložkou podľa právomoci, opečiatkovať ho a predložiť ekonomickému oddeleniu so žiadosťou o preplatenie úveru. V danom v čase v tejto pozícii pracovali štyria schvaľovatelia, ktorý mali tú istú úlohu. Odporca si žiadne nezrovnalosti alebo nedostatky pri schvaľovacom procese nevšimol a ani v prípade iných zmlúv. Odporca uviedol, že ak by niekto zasahoval do softvérovej aplikácie, muselo by to byť v systéme vidieť, tzn. bolo by vidieť meno toho, kto to urobil. Všetci zamestnanci mali do systému rovnaký prístup ako odporca. Tiež poukazoval na to, že program „jazdenky“ vykazoval chybovosť, hlavne v komunikácii s bankovým systémom „leasit“, pričom bol vytvorený programátorom navrhovateľa a preto nemožno vylúčiť ani zásahy programátora. Podľa odporcu chcel navrhovateľ na neho „hodiť“ predmetnú škodu, nakoľko bol obvinený o 3 mesiace po tom čo k 18.07.2006 rozviazal pracovný pomer dohodou, pričom do systému sa zmluvy nahadzovali ihneď a ihneď po úhradách, museli byť nezrovnalosti v systéme vidieť. Odporca bol obvinený z falšovania zmlúv, ktorých originály ani dokumentáciu k týmto zmluvám navrhovateľ nepredložil, pritom každý dokument, na základe ktorého mali byť uhradené predmetné sumy, musel byť skontrolovaný a opečiatkovaný pečiatkou, ktorá nebola dostupná ostatným zamestnancom.

Dôvodom žiadosti o skončenie pracovného pomeru, na základe ktorej rozviazal pracovný pomer dohodou bol nízky zárobok u navrhovateľa, pričom už počas trvania pracovného pomeru u navrhovateľa odporca pracoval u E. F., kde sa po skončení v ČSOBL hneď zamestnal a po obvinení z podvodu, bol v podstate nútený z práce odísť. Znalosti práce s počítačom odporca označil za štandardné, ako všetci ostatní zamestnanci navrhovateľa, kde v podstate všetci pracovali s počítačom.

Odporca namietal ako nepravdivé tvrdenie, že založil fiktívny účet na meno Ján Krištof v SLSP a.s., a že o to požiadaval p. G. ako pracovníčku SLSP a.s. a tiež tvrdenie, že z toho účtu vyberal peniaze osobne, alebo prostredníctvom niekoho iného. Vzťah s U. a G. odporca označil za čisto kolegiálny, nakoľko pred nástupom do ČSOB Leasing pracoval v SLSP a.s. odkiaľ sa poznali. Nevedel uviesť prečo tieto zamestnankyne SLSP a.s. o ňom tvrdia, že založil fiktívny účet a z neho vybral následne peniaze.

Vedel, že U. G. bola sestrou U. F., ktorá robila v tíme „jazdenky“ a ktorá spracovávala a kontrolovala zmluvy pred pred ich odovzdaním na úhradu ekonomickému oddeleniu a U.Á. bola kamarátka G..

Na základe trestného oznámenia navrhovateľa bolo na rovnakom skutkovom základe začaté trestné stíhanie pre zločin podvodu uznesením vyšetrovateľa PZ z 13.10.2006 a po vykonanom vyšetrowaní, bolo voči odporcovi vznesené obvinenie a neskôr bol aj obžalovaný v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 2T 64/2012 pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) písm. c) Trestného zákona.

V uvedenej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 2T 64/2012 proti odporcovi ako obžalovanému pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) písm. c) Trestného zákona, rozhodol Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo dňa 13.05.2014, č. k. 2T 64/2012-597 tak, že odporcu (ďalej ako „obžalovaný“) spod žaloby oslobodil, pretože nebolo preukázané, že skutok (zločin podvodu) spáchal obžalovaný. V odôvodnení súd okrem iného uviedol, že: „... do prípadného protiprávneho konania by muselo byť zapojených viac osôb ... ničím nebolo preukázané, že práve obžalovaný bol osobou, ktorá v systéme vypracovala fiktívne doklady. Obžaloba je založená na svedeckých výpovediach dvoch svedkýň U. a G., ktoré sa vzájomne poznajú a z ich výpovedí je viac ako jednoznačné, že za ich konanie by mali byť danej veci v procesnom postavení spoluobvinených a nie svedkov ... Hodnovernosť ich tvrdení je spochybnená aj skutočnosťou, že sa sami dopustili protiprávneho konania ako pri zakladaní účtu, tak pri výbere hotovosti... Celé vyšetrowanie bolo vedené iba proti obžalovanému, napriek tomu, že rovnaké indície od poškodenej spoločnosti boli i vo vzťahu k osobe P. P.“

Voči tomuto trestnému rozsudku podal odvolanie prokurátor, ktoré Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 21.01.2015, sp. zn. 3To/108/2014 zamietol, konštatujúc, že „...žiadny vierohodný dôkaz nepreukazuje skutočnosti, ktoré sú uvedené v podanej obžalobe a to, že by skutok spáchal obžalovaný ... a tam, kde existujú rozpory, resp. nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o vine, musí tieto vyhodnocovať v prospech obžalovaného používajúc tradičnú zásadu in dubio pro reo. Ohľadom vykonaného dokazovania a dôvodov rozhodnutia krajský súd v trestnom konaní ďalej konštatoval, že „... okrem obžalovaného na rovnakej pozícii schvaľovateľa zmlúv pre jazdené vozidlá pracovali aj ďalší pracovníci ... s tým, že všetci títo mali podľa svedka C.. L. Š. - programátora a spoluautora softvéru „jazdenky“ - prístup do softvéru jazdenky, všetky osoby t.j. 10 ľudí malo tento prístup lebo sa museli navzájom zastupovať, mali prístup a právo vykonávať zmeny ... že v mailoch obžalovaného boli nájdené zmluvy avšak neznamená, že si ich poslal sám, mohol ich poslať ktokoľvek, kto mal prístup do systému, na ktorúkoľvek mailovú adresu, tj. aj P. P.M.. Odvolací súd v kontexte s výpoveďou svedka L.. E. B., ktorý v prípravnom štádiu trestného konania a aj na hlavnom pojednávaní uvádzal, že pri šetrení predmetného podvodu zistili „indície, ktoré poukazovali na L. U. a P. P. ... Tiež svedok uviedol, že díler bol zmenený na „Ján Krištof“, ktorý nie je a nebol dodávateľom jazdených vozidiel a nebol registrovaný v aplikácii jazdenky, a teda odvolací súd kladie otázku, ako je možné, že ekonomické oddelenie, na ktorom však obžalovaný nepracoval, preplatilo zmluvy. Prečo neevidovaný díler menom L. M. sa v systéme nezobrazil ako neznámy ? K uvedenému vypovedal aj svedok C.. E. Z., kedy povedal, že sa dalo skontrolovať či bazarista (teda aj L. M.) existuje a tiež svedok E. F. v naznačenom smere uviedol, že oddelenie kontroly a preplácania kontrolovalo či díler je zmluvným partnerom ČSOB Leasing, pričom ak díler nebol zaevidovaný, systém nedokázal poslať ani zmluvu a tiež potvrdil, že obžalovaný na tomto oddelení nepracoval. Uvedené skutočnosti potvrdila aj svedkyňa K. P., ktorá uviedla, že v tom čase systém rozoznával kto je dílerom - partnerom ČSOB Leasing.“ Ďalej odvolací súd v svojom rozhodnutí uviedol „ ... že v celom spisovom materiáli sa nenachádza jediný dôkaz o tom, že obžalovaný je osoba, ktorá si mala založiť účet na meno inej osoby (L. M.) a z tohto účtu aj vybrať finančné prostriedky. Proti obžalovanému v danom smere svedčia len svedkyne U. G. R. M. U.. Dokazovaním však bolo preukázané, že svedkyne U. G. a M. U. v tom čase pracovníčky banky porušili pracovné povinnosti v súvislosti so založením účtu na meno L. M., pričom samotné založenie prebehlo mimo pravidiel stanovených Slovenskou sporiteľňou a.s. a nebolo preukázané, že to bol obžalovaný, ktorý ich požiadal o zriadenie účtu na meno Ján Krištof a z tohto peniaze aj vybral.“ Odvolací súd v trestnom konaní napokon poukázal aj na to, že ostala bez povšimnutia prokurátora „... spojitosť - príbuzenský pomer, medzi svedkyňou U. F., ktorá v danom čase - júl 2006 do roku 2009, pracovala v ČSOB Leasing na pozícii spracovateľky a kontrolórky zmlúv pred úhradou, tj. pred ich odovzdaním na ekonomické oddelenie a v tíme jazdených vozidiel, teda bola kolegyňou obžalovaného a od júla 2006 dostala na starosť administratívu, súvisiacu s preplácaním faktúr a svedkyňou U. G., ktorá v danom čase pracovala v Slovenskej sporiteľni a ktorá je jej sestrou. Preukázaný príbuzenský pomer menovaných v kontexte s ich pracovným zaradením v danom čase

evokuje narušenosť vierohodnosti ich výpovedí.“ Tiež odvolací súd v trestnej veci uviedol, „že podľa výpovede L. E. B., pri ustálení možného páchatela, ČSOB Leasing vychádzal len z tvrdenia C. O., že podpis na sfaľovaných zmluvách nie je jeho resp., že tieto nepodpísal a v danom čase bol na dovolenke, pričom menovaný svedok nevedel vysvetliť skutočnosť, že podpis, ktorý odovzdal ako kontrolnú vzorku pre znalca grafológa štandardne nepoužíva a na hlavnom pojednávaní sa nevedel vyjadriť k tomu, či v rozhodnom čase používal oba druhy podpisov pri podpisovaní a schvaľovaní zmlúv.“

Svedok L. E. B., zamestnaný u navrhovateľa ako právnik vypovedal k veci pred vyšetrovateľom (13.10.2006, 31.10.2006) a na hlavnom pojednávaní v trestnej veci a pridriavajúc sa týchto výpovedí aj v konaní v predmetnom spore k veci uviedol, že v októbri 2006 bol zamestnávateľom informovaný o internej kontrole, ktorou bolo zistené, že v 8 prípadoch zákazníckych zmlúv, ktoré neboli aktuálne alebo boli stornované dodávateľom alebo klientom a nemali byť nikdy preplatené, boli doručené na príslušné finančné oddelenie navrhovateľa, pričom boli neoprávnené pozmenené a výplata finančných prostriedkov bola poskytnutá osobe: L. M., ktorý však nebol nikdy dodávateľom ani partnerom navrhovateľa, nakoľko predmetné zmluvy a doklady k nim boli sfaľované, čím bol navrhovateľ pri vyplatení finančných prostriedkov na základe uvedených zmlúv uvedený do omylu. Až následne sa svedok dozvedel, že v danom prípade bol podvodným spôsobom na uvedeného dodávateľa založený účet v SLSP, a.s., na ktorý navrhovateľ (ekonomické oddelenie) poukazoval finančné prostriedky. Svedok popísal spôsob kontroly tak, že porovnaním zoznamu zo softvérovej aplikácie „Jazdenky“, (aplikácia na financovanie ojazdených vozidiel) a centrálnym zákazníckym softvérom „Leasit“ sa zistilo, že pri predmetných 8 zmluvách nemalo dôjsť k „preplateniu“, pretože boli stornované, spolu v sume 2. 105 900,-Sk. Ďalej vo svojej výpovedi popísal fungovanie systému, ktorý v tom čase používal navrhovateľ pre produkt jazdené motorové vozidlá tak, že išlo o špeciálny softvér, obsahujúci preddefinované údaje o navrhovateľovi (ČSOB Leasing a.s.) a dodávateľovi vozidla (konkrétneho diera) v systéme zaregistrovaného, ktorý do jednotlivých koloniiek návrhu zmluvy doplnil údaje o motorovom vozidle, osobe klienta, návrh zmluvy zaslal navrhovateľovi, ktorý po splnení všetkých administratívnych podmienok, preverení klienta a jeho bonity, zmluvu schválil prostredníctvom oprávnených osôb a zaslal ju k dilerovi na podpis. Navrhovateľ pritom súčasne vygeneroval ďalšie prílohy a to zmluvu o spotrebnom úvere s VZP a predpisom splátok, kúpnu zmluvu na predmet financovania, protokol o prevzatí predmetu financovania, žiadosť o financovanie, schvaľovací protokol, základné údaje o klientovi týkajúce sa jeho bonity, poisťnú zmluvu alebo zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, dohodu o rokovaní s maklérom (o poistení), príp. ďalšie dodatky súvisiace s produktom krytia. Toto je možné až po schválení návrhu navrhovateľom, pričom dieler si môže túto kompletnú dokumentáciu vytlačiť cez tento systém, alebo emailom. Dílerov je asi 300 po celom území SR. Dieler a klient v procese schvaľovania nemôže zasiahnuť do systému a robiť prípadné zmeny. Samotné zmluvy sú tvorené chráneným počítačovým systémom, ktorý zaznamenáva každé generovanie nových tlačív, zmlúv a zaznamenáva zmeny v preddefinovaných údajoch. V uvedených prípadoch, ktoré sú predmetom konania, došlo k schváleniu, vygenerovaniu zmluvnej dokumentácie v systéme, zaslanie dilerovi, ale následnou kontrolou bolo zistené, že sa jedná o zmluvy, ktoré boli v konaní stornované jednak klientom a jednak dilerom - spoločnosťou CARD Decet s.r.o., ktorá neodporučila toto vozidlo financovať. Údaje v zmluvách sú pravdivé vrátane údajov o klientoch, ale tieto stornované zmluvy boli použité na vytvorenie falzifikátov, kde došlo k zmene dodávateľa vozidiel (diera), vo všetkých prípadoch na osobu Ján Krištof, Autokri, Pekná cesta č. 142/A, Rimavská Baňa, IČO 41304942, ktorý, nie je dodávateľom jazdených vozidiel a ako dieler nebol v systéme navrhovateľa registrovaný v softvéri aplikácie „Jazdenky“. Svedok potvrdil, že z tohto softvéru sa dajú tlačíť len zmluvy na dílerov, ktorí sú registrovaní a každé generovanie zmlúv sa ukladá do databázy a zmluvy sa dajú generovať len zo schválených zmlúv, pričom každý záznam alebo zásah sa eviduje a nedá sa mazať. Preto v danom prípade pri všetkých 8 zmluvách museli byť pôvodné zmluvy úmyselne zmenené mimo softvéru tejto aplikácie a podľa svedka všetky naraz v jeden deň vytlačené, o čom svedčí rovnaká chyba - jemné fľaky spôsobené tlačou. Na všetkých dotknutých zmluvách je ako schvaľovateľ a žiadateľ o preplatenie podpísaný zamestnanec C. O., v tom čase zamestnaný u navrhovateľa ako kontrolór obchodných prípadov, ktorý bol od 14.07.2006 do 24.07.2006 (tzn. minimálne dňa 17.07.2006) na dovolenke, pričom v deň podpisu schválenia úhrady, sa úhrada realizuje a podpisy sú zo dňa 12.07, 13.07, a 17.07.2006. Svedok uviedol, že C. O. poprel, že ide o jeho podpis a že by zmluvy podpísal a preto bolo trestné oznámenie podané na základe ďalších indícií, ktoré poukazovali na osoby, L. U. R. P. P., v čase zistenia už bývalých zamestnancov navrhovateľa, ktorí mohli mať niečo s vecou spoločné. Obaja v inkriminovanom období pracovali v pozícii schvaľovateľov, v rovnakej pracovnej zmene práve v dňoch schválenia úhrady za predmetné zmluvy, mali plný prístup do systému, mali

vedomosť o tom, ako sa odosielajú zmluvy dílerom a vedeli kde sú uložené vo formáte PDF a mali zmluvy, ktoré vygenerovali, aj vo svojich emailoch. Okrem toho v júli 2006 začal nosiť odporca z vlastnej iniciatívy zmluvy na ekonomické oddelenie a tak mohol vložiť falošné zmluvy medzi ostatné, pričom si vždy vybral posledný termín konkrétneho dňa na úhradu, a to o 15,00 hod.. Svedok uviedol, že podľa záznamu v systéme sa dodatočne zistilo, že odporca sa dňa 17.07.2006 v softvéri aplikácii pokúsil preniesť a aplikovať zmluvu, ktorá bola v stave „storno“, čo sa mu nepodarilo. Išlo o inú zmluvu, kde sa pokúšal zistiť, či je možné aktivovať storno zmluvu tak, aby sa čas odhalenia posunul na čo najneskoršiu dobu. Druhý zamestnanec, P. P. dňa 14.08.2006 neprišiel do práce a len napísal SMS správu, že dňa 13.08.2006 odletel do Írska a pre túto absenciu s ním navrhovateľ okamžite skončil pracovný pomer. Podľa vyjadrenia svedka zrejme s odporcom spolupracoval, pretože medzi nimi musel byť úzky vzťah, nakoľko mali vedený spoločný účet na zasielanie mzdy a to pod č. 177968535/0900, ktorý bol pôvodne iba odporcov a Páleník požiadal o zmenu zasielania výplaty na tento účet dňa 01.06.2006. Ďalej svedok poukazyval aj na obsah komunikácie prostredníctvom „Messenger“, čo je online komunikácia pomocou krátkych správ cez počítač, mimo emailovej komunikácie, pričom systém je pridelený automaticky správcom siete, ktorý po zavedení nového užívateľského konta, automaticky generuje a umožňuje takúto komunikáciu. Išlo o komunikáciu odporcu so zamestnankyňou navrhovateľa K. P., ktorá pracuje v tíme účtovníctva a zadáva faktúry na hromadný prevodný príkaz do účtovného systému, ktoré sa následne uhrádzajú, zo dňa 28.06.2006, 12.07.2006 a 13.07.2006, ktorej sa odporca pýtal na podrobnosti ohľadom uhrádzania faktúr dodávateľom („bazaristom“) a neskôr s vysvetlením, že chce pomôcť kolegom, odnášal na úhradu faktúry na ekonomické odd.. Dňa 28.06.2006 sa odporca konkrétne dopytoval na prípad zadania nesprávneho čísla účtu dodávateľom k spotrebnému úveru, na ktorý sa poukazuje úhrady, a to či systém automaticky kontroluje číslo účtu, na ktorý majú byť finančné prostriedky poukázané a v prípade chyby, či na to systém upozorní.

Svedok uviedol, že všetky prípady boli podrobené dôslednej kontrole a skutočnosti zistené touto vnútornou kontrolou vyhodnotil navrhovateľ vo vzťahu k podozreniu voči zamestnancom tak, že pravdepodobne škodu navrhovateľovi spôsobil práve odporca, podľa svedka spolu s P. P., ktorého miesto aktuálneho pobytu nie je známe. Neskôr svedok uviedol, že okrem tých zistení, o ktorých vypovedal ohľadom zamestnanca P. P. pred vyšetrovateľom (rovnaká pracovná pozícia v tíme „jazdenky“, v rovnakom čase ako odporca, s ktorým mali spoločný účet na poukazovanie mzdy a náhle ukončenie pracovného pomeru práve v inkriminovanom čase), navrhovateľ nemá vo vzťahu k tomuto zamestnancovi žiadne ďalšie podozrenia, nasvedčujúce tomu, že by sa okrem odporcu aj tento ďalší zamestnanec v danej súvislosti dopustil falšovania alebo pozmeňovania listín a ich uvádzania do systému, ale tohto konania sa podľa všetkého dopustil výlučne odporca.

Ďalej svedok objasnil, že za vecnú správnosť likvidačnej sprievodky, ako dokladu, na základe ktorého sa u navrhovateľa žiada ekonomický útvar o vykonanie určitej finančnej operácie, v danom prípade zodpovedajú vo všeobecnosti traja zamestnanci navrhovateľa. Konkrétne zamestnanec príslušného tímu „jazdenky“, ktorý svojim podpisom potvrdzuje vecnú správnosť oprávnenosti plnenia, ďalej zamestnanec s oprávnením schváliť predmetnú finančnú operáciu s príslušným schvaľovacím stupňom („schválil“) a napokon podpis konkrétneho zamestnanca navrhovateľa, ktorý vykonal finančnú operáciu na finančnom oddelení („zaúčtoval“). Takáto likvidačná sprievodka v danom prípade bola povinne doložená kópiou zmluvy o spotrebnom úvere, preukazujúcou existenciu zmluvného vzťahu, z titulu ktorého malo nastať plnenie zo strany navrhovateľa, pričom pri predmetných 8 zmluvách došlo k sfalšovaniu zmlúv a príslušných dokladov, keď predmetné likvidačné sprievodky viažuce sa k týmto 8 zmluvám sú opatrené doložkou na ich preplatenie s podpisom „O.“, ktorý však ktorý popiera, že ich podpísal, keďže čerpal dovolenku a nebol prítomný na pracovisku. Svedok sa domnieva, že podpisy na zmluvách a likvidačnej sprievodke k nim sfalšoval odporca aj vzhľadom k tomu, že ich osobne priniesol na ekonomické oddelenie a podľa spomínanej komunikácie medzi odporcom a K. P. prostredníctvom služby „Messenger“, odporca uvádzal, že bude nosiť platby práve v ten deň, kedy mali byť preplatené a konkrétne dňa 28.06.2006 sa odporca pýtal menovej na podrobnosti ohľadom nesprávneho alebo neevidovaného čísla účtu dodávateľa v systéme.

Napokon svedok v rozpore so skutočnosťou tvrdil, že originály sfalšovaných zmlúv o spotrebnom úvere a príslušných dokladov, boli predložené orgánom činným v prípravnom konaní a preto ich nemohol predložiť v tomto konaní súdu a boli predložené len kópie opatrené s osvedčovacou doložkou pravosti s originálom, resp. fotokópie zmlúv, opatrené len originálom razítka „žiadam o preplatenie“.

Svedok C. L. Š., zamestnaný u navrhovateľa ako informatik, vo výpovedi v trestnom konaní uviedol, že vnútornou kontrolou zistil, že z počítača odporcu bola aktivovaná v aplikácii tzv. storno zmluva, čo znamená, že bola prenesená a zaradená medzi aktívne zmluvy do hlavného informačného systému.

V skutočnosti však táto zmluva v systéme nebola a ani nemohla byť aktívna, nakoľko údaj o storne bol zachovaný a nebol pozmenený. Svedok na základe svojich zistení vyslovil predpoklad, že formát predmetných 8 zmlúv bol vytvorený mimo softvér navrhovateľa osobou, ktorá mala prístup do systémom vytvorenej dokumentácie dealera v konečnej podobe a ktorú následne jednoducho mohla preposlať na akúkoľvek emailovú adresu a potom prekonať ochranu formátovania tohto programu PDF pomocou príslušného programu, voľne dostupného na internete, čo zvládne aj mierne skúsený užívateľ. Svedok potvrdil, že spomínaných 8 zmlúv nebolo vytlačených na tlačiarňach v ČSOB Leasing a.s. priamo z aplikácie „Jazdenky“, nakoľko tlačiarne nemajú nastavenú diakritiku vo vzťahu k tejto aplikácii a to, že zmluvy boli upravované zistil iba podľa toho, že bola pozmenená na zmluvách diakritika. Konkrétne napr. mala byť za čiarkou najskôr medzera a potom text (pri adrese dílera), pričom vo sfašovaných zmluvách medzera nebola, čo však mohol spraviť hocikto s prístupom k uvedenej dokumentácii, kto si stiahol príslušný program na editovanie PDF súborov. Aj výsledné dokumenty (zmluvy) boli v PDF, len upravené. Systém generoval zmluvy posielané aj žiadateľom o úver (leasing), aj dodávateľom, takže ich bolo možné vytlačiť kdekoľvek. Svedok nevedel uviesť, či v tom čase používal navrhovateľ PDF program s ochranným kódom a ani to, či pri šetrení tohto prípadu bolo možné zistiť, kto vstupoval do softvéru a modifikoval zmluvy, resp. či systém v tejto súvislosti zachytil stopy vedúce k odporcovi. Svedok tiež uviedol, že v tom čase nebol u navrhovateľa systém, ktorý by kontroloval, na akej tlačiarňi spoločnosti bola ktorá zmluva vytlačená. Napokon svedok uviedol, že vo vzťahu k počítaču Petra Páleníka neboli zistené žiadne podozrivé operácie.

Svedok v predmetnom konaní ďalej k veci vypovedal, že pre navrhovateľa robil konkrétne softvér zmlúv, tzn. počítačový program na zmluvy s ktorými pracoval aj odporca. Do tohto programu díleri (predajcovia) vyplnili údaje o vozidlách a údaje o klientoch, ktorí mali o vozidlo záujem (kupujúcich), tzn. všetky údaje boli zadané dílermi tak, aby u navrhovateľa boli kompletne a systém, ktorý svedok spravoval, tieto údaje prenášal na pracovisko, kde na základe nich potom skupina zamestnancov navrhovateľa, medzi nimi aj odporca, údaje spracovali a vyhodnocovali, či konkrétny záujemca spĺňa podmienky pre poskytnutie úveru, či je možné uzatvoriť zmluvu, tiež sa v systéme preverovalo auto, napr. či nie je kradnuté. Potvrdil, že predmetné zmluvy a dokumenty boli síce vytvorené systémom, museli byť následne mimo tento systém, zásahom z vonku upravené tak, aby sa stali spôsobilými na výplatu ceny auta konkrétnemu adresátovi. Zmluvná dokumentácia sa ukladala v PDF formáte, boli zaheslované ale prístup k nim mali všetci zamestnanci ktorých sa týkal schvaľovací proces v tíme „jazdenky“, tzn. v danom čase malo oprávnenie vstupu do systému asi 10 ľudí, ktorí si taktiež mohli preposlať dokument na svoj súkromný mail, čo systém neevidoval. Svedok nevedel o to, že by sa okrem odporcu aj u iných zamestnancov zisťovalo, či došlo k sťahovaniu zmlúv v systéme.

Svedok C.. E. Z., ktorý bol od 01.07. 2006 u navrhovateľa hlavným kontrolórom zmlúv na preplatenie, vypovedal v prípravnom konaní na polícii a v predmetnej veci pred súdom, pričom uviedol, že okrem neho túto pozíciu u navrhovateľa vykonával v tíme „Jazdenky“ p. O. a jeho pracovnou náplňou bolo kontrolovať náležitosti zmluvy doručenej v písomnej podobe od predajcu a kontrolovať vyžadované údaje navrhovateľom, schvaľovať ich a verifikovať pravdivosť zadaných údajov a pokiaľ zmluva spĺňala všetky kritéria, opečiatkoval a podpísal schválenie zmluvy a odstúpili ju na ekonomické oddelenie na uhradenie, vždy v ten istý deň. Ešte predtým dal celú zložku p. F., ktorá do nich prefotila zmluvu o spotrebnom úvere a potom na ekonomickom oddelení bolo realizované „preplatenie“. Kontrola totožnosti osôb zo zmluvy nebolo povinnosťou svedka, nakoľko ak by v zmluve bola označená iná osoba ako príjemca úveru, takáto zmluva by neprešla.

Ku konkrétnym okolnostiam svedok uviedol, že v júli 2006 mali veľa práce, a preto sa odporca ponúkol, že odnesie zložky na ekonomické oddelenie, čím vypomohol p. F. viac krát, pričom tak svedok, ako aj p. O. boli radi, že im takto pomohol, nepovažoval to za neobvyklé, nakoľko to bolo potrebné stihnúť vždy do 15,00 hod., pričom tieto zložky na ekonomické oddelenie nosili väčšinou zamestnanci oddelenia kontroly a pokiaľ sa niekto ponúkol, mohol to byť aj niektorý zo schvaľovateľov.

Svedok uviedol, že sa odporca u neho všeobecne informoval ohľadom fungovania systému so zmluvami v stave storno a storno preverenie, pýtal sa na to, kedy díler musí zaplatiť a kedy nie poplatky, pričom tieto otázky nesúviseli priamo s jeho náplňou práce, avšak svedok odpovedal odporcovi, pretože v takom rozsahu boli všetci školení a rovnako poskytol tieto informácie aj P. P., ktorý sa o to zaujímal. Informáciu o tom, či díler v skutočnosti existuje sa dá skontrolovať v systéme, kde by to malo byť verifikované a tiež aj vizuálne, tzn. kontrolovať hlavičku na papieri so systémom. Pokiaľ bolo uvedené iné číslo účtu, tak to sa takýmto spôsobom skontrolovať nedalo. Svedok tiež potvrdil, že pečiatka, ktorou sa potvrdzovalo schválenie bola voľne dostupná, ako aj to, že sa odporca zaujímal o interný postup v

systéme pri „storno“ a „storno preverené“, avšak svedok zároveň to považoval za žiaduce a konštatoval, že nielen odporca ale aj ostatní zamestnanci mali tento proces ovládať.

V predmetnej veci pred súdom svedok ďalej vypovedal, že s odporcom ako kolegovia v práci u navrhovateľa sedeli v spoločnej kancelárii, museli spolupracovať pretože pracovnou náplňou odporcu bolo schvaľovanie úverov a svedok kontroloval ním spracované úvery, tzn. fyzicky kontroloval úplnosť a správnosť celej zložky spisu konkrétneho obchodného prípadu, všetky zmluvy a pripojené doklady pred preplatením, vrátane vozidiel, ktoré boli predmetom finančného leasingu (právnú a technickú spôsobilosť a pod.). Taktiež kontroloval správnosť úverovej zmluvy a zhodu tlačenej formy zmluvy určenej pre klienta so zmluvou v elektronickom systéme navrhovateľa, kompletizoval konkrétnu zložku a pod.. V prípade, že by výsledky preverenia boli negatívne, bol svedok a jeho kolegovia v rovnakej pracovnej pozícii, avšak určite nie odporca, oprávnení dať na predmetnú zmluvu a dokumenty „storno“ a tým takúto zmluvu nebolo možné pustiť ďalej do obehu. Svedok od odporcu osobne preberal zložku v tlačenej podobe, pričom odporca a aj ostatní zamestnanci boli povinní zakladať dokumenty do šanónov na oddelení a po zkompletizovaní zložky sa spis pripravil, opečiatkoval a podpisoval na preplatenie a odovzdal na finančné oddelenie. V prípade, že nebolo možné odsúhlasiť prípad, tak bol svedok povinný zmeniť stav zmluvy v systéme, a to buď na „storno“ alebo „storno preverené“ a zložka sa vyradila zo šanonu a bola zaradená do samostatnej zložky stornovaných zmlúv s ktorými disponovalo celé oddelenie, vrátane odporcu a tieto storno zložky bolo možné dať do vnútorného obehu iba vtedy, ak by sa zmenil vnútorný softvér a v zložke by sa musel vymeniť vnútorný certifikát.

Svedok C. O., ktorý bol v danom čase zamestnancom navrhovateľa, v pozícii kontrola obchodných prípadov, rovnakej ako svedok Z.Ó., vo výpovedi v trestnom konaní pred vyšetrovateľom a v predmetnom konaní uviedol, že podpisy na predmetných 8 zmluvách, z ktorých každá je opatrená pečiatkou spolu s podpisom „O.“, nie sú jeho vlastnoručným podpisom a nepodpisal ani súhlas s ich preplatením a ani nevie, kto tieto zmluvy podpísal. Bol od 14.07.2006 do 24.07.2006 na dovolenke, počas ktorej podľa jeho vyjadrenia v práci nebol. Svedok nevedel uviesť, či štandardne používal dva druhy rôznych podpisov, tak ako sa nachádzajú v trestnom spise a ani nevedel, či ten podpis, ktorý poskytol na výzvu grafológovi v trestnom konaní ako vzorku, bežne používa. V spoločnosti pracoval od 01.02.2006 do 31.07.2007 a na svoj podpis si nespomínal. K okolnosti, či pečiatka používaná pri kontrole a schvaľovaní zmlúv bola voľne dostupná sa svedok s odstupom času nevedel vyjadriť a nepamätal si ani to, či bolo povinnosťou svedka, zmluvy opatrené pečiatkou, schválené a preverené osobne odnášať učtárni, resp. či ich namiesto svedka odnášal na ekonomické oddelenie odporca a či v súvislosti s výkonom práce s odporcom spolupracovali.

Svedkyňa U. F., zamestnaná u navrhovateľa od júla 2006 v tíme jazdených vozidiel na pozícii spracovateľky a kontrolórky zmlúv pred úhradou, tzn. pred ich odovzdaním na ekonomické oddelenie, vypovedala v trestnom konaní a v predmetnom spore kedy k veci uviedla, že od júla 2006, vykonávala administratívnu časť súvisiacu s preplácaním faktúr v tíme „jazdenky“, kde ako jediný mali podpisovú právomoc zamestnanci O. R. Z.. Svedkyňa vykonávala faktickú kontrolu náležitostí zmlúv, ktoré predložila na podpis a ak s nimi súhlasili (O. R. Z.), tak ich podpísali a potom zmluvy zanesla na ekonomické oddelenie, kde zložky odovzdala schvaľovateľom, ktorí zmluvy aktivovali v systéme. Odporca bol vždy ochotný pomôcť svedkyňi aj s odnášaním zmlúv na ekonomické oddelenie, v čom nevidela žiaden problém. Pred odovzdaním zmlúv na podpis p. O. alebo Z. si skontrolovala vždy ich počet zmlúv a preto vylúčila, že by odporca mohol dať zmluvu navyše. Denne sa nosilo na ekonomické oddelenie asi v 30 zmlúv, avšak informáciu, či prišlo aj k ich „preplateniu“ alebo nie spätne z ekonomického oddelenia schvaľovateľa nedostávali. Uviedla, že bez fyzickej prítomnosti týchto zmlúv na ekonomickom oddelení nebola možná ich úhrada. Po odnesení zmlúv na ekonomické oddelenie mala svedkyňa povinnosť zaznamenať do systému k jednotlivým zmluvám údaj o „preplatení zmluvy“, ktorý bol vždy totožný s dátumom doručenia zmluvy na ekonomické oddelenie, pričom záznam sa dal urobiť z ktoréhokoľvek počítača. Okrem svedkyne jednotlivé zmluvy s príslušnými dokladmi na ekonomické oddelenie, odovzdávali len O., Z. a odporca, ktorý to robil z vlastného podnetu a bolo to tak zabehnuté, nakoľko svedkyňa a aj ostatní zamestnanci vedeli, že odporca mal dobré vzťahy so zamestnancami ekonomického oddelenia.

Svedkyňa ďalej uviedla, že tzv. preberací protokol sa zaviedol až po odchode odporcu, čo znamenalo, že po tom, ako peniaze prešli sa „odklikával“ pôvodný stav a až tým, sa celý proces ukončil. Ohľadom možnosti falšovania predmetných zmlúv, svedkyňa uviedla, že išlo o kópie, pričom pečiatka bola na stole a bola každému prístupná, pričom zároveň uviedla, že osobne predmetné zmluvy, kde bol uvedený ako dodávateľ L. M., nevidela.

Napokon svedkyňa potvrdila, že s U. G., v tom čase zamestnanou v SLSP, a.s., ktorá mala na žiadosť odporcu mu založiť účet, sú sestry, ako aj to, že sa bežne spolu rozprávajú o práci, konkrétne aj ohľadom založenia účtu, výberov z účtu a pod., pričom pôvodne v trestnom konaní svedkyňa vypovedala, že so sestrou sa bavili výhradne o súkromných veciach.

Svedkyňa K. P. ktorá v trestnom konaní a v predmetnej veci uviedla, že v danom čase pre navrhovateľa pracovala v tíme „Jazdenky“ a náplňou jej práce bolo, že kontrolovala formálnu stránku zmlúv o spotrebiteľských úveroch, či sú správne vyplnené a nahrávala do účtovného systému faktúry. Zmluvy kontrolovala iba formálne, pretože nemala údaje, ktoré boli v zmluvách, nemala možnosť kontrolovať so systémom, alebo niečím iným, či sú správne a pravdivé ani ich v systéme s čím porovnať, napr. či existuje dodávateľ, uvedené číslo účtu alebo zákazník alebo neexistuje, pričom ak malo číslo účtu diera potrebný počet znakov bolo systémom akceptované, avšak jeho existenciu svedkyňa nekontrolovala. Po zadaní údajov do systému program spracoval tzv. sprievodku, ktorá je súčasťou samotnej zmluvy. Nahrávaním faktúr do systému sa rozumelo to, že svedkyňa zadala do počítačovej aplikácie údaje z predloženej zmluvy (názov dílera, výšku poskytnutého úveru, údaje o vozidle a ďalšie údaje), potom vytlačila tzv. „košielku“, spojila to so zmluvou a predložila celú zložku na realizáciu úhrady kolegyni ktorá podpísala košielku a úhradu realizovala, konkrétne X. Š., t.č. U.. Pri zadaní údajov ohľadom dílera, svedkyňa vychádzala zo zoznamu dílerov evidovaných v systéme a len ho „odklikla“ a pokiaľ išlo o neevidované, tak ho vypísala, „nahodila“ do systému. Denne nahrala priemerne 100 faktúr, zvyčajne do 15,00 hod.

Odporcu svedkyňa poznala výlučne pracovne, keďže od začiatku júla 2006 nosil na finančné oddelenie k úhrade zmluvy, čo jej vyhovovalo, keďže odporca prišiel so zmluvami aj dva krát za deň, resp. priebežne počas dňa, nielen pred 15-tou keď bol nával práce. Svedkyňa uviedla, že pár krát prišiel so zmluvami na preplatenie aj P. P. a zmluvy nosili z oddelenia, na ktorom pracoval odporca všetci zamestnanci,, striedali sa, pričom svedkyňa v tom čase nevedela, kto z oddelenia „jazdeniek“ to mal v náplni práce. Svedkyňa tiež potvrdila, že sa odporca prostredníctvom služby „Messenger“ informoval ohľadom postupov pri úhrade zmlúv/faktúr, podrobnosti si svedkyňa nepamätala s tým, že odporcu odporučila na kolegyniu X. Š.. O sfaľovaní niektorých úverových zmlúv, sa svedkyňa dozvedela až v októbri 2006 od právnik navrhovateľa.

Svedok V. E. F., zamestnaný u navrhovateľa od roku 2004 do roku 2007 ako riaditeľ úseku financovania ojazdených vozidiel a bol priamy nadriadený odporcu, vypovedal v trestnom konaní a v predmetnom spore, pričom uviedol, že v inkriminovanom čase na tomto úseku „jazdeniek“ pracovalo 8 osôb, medzi nimi odporca v pozícii schvaľovateľa obchodných prípadov a mal na starosti spracovanie a posúdenie návrhu žiadosti na spotrebný úver zo strany dílera, na základe požiadavky zákazníka. V prípade schválenia úverovej zmluvy prebehla kontrola príslušných dokumentov a ak bolo všetko v poriadku, nasledovala úhrada kúpnej ceny z titulu poskytnutia úveru. Uviedol, že po schvaľovateľovi vykonal kontrolu p. Z., alebo p. O., pričom schvaľovanie trvalo do 1 hodiny a následná kontrola, pokiaľ prišli originály poštou od dodávateľa („bazáristu“), cca 3 dni.

Svedok uviedol, že v predmetných 8 zmluvách bolo pri prešetrovaní zistené, že došlo k úmyselným zmenám, kedy neznámy zamestnanec z ústredia ČSOB Leasingu na oddelení financovania jazdených vozidiel zneužil systém navrhovateľa tým, že získal informácie, zmluvnú dokumentáciu, ktorú pozmenil a vytlačil mimo softvérového informačného systému a takto pozmenenú dokumentáciu predložil k úhrade na ekonomické oddelenie. Podľa výsledkov vnútornej kontroly, ktorou sa prešetrovalo, akým spôsobom a kto mohol dať na úhradu sfaľovanú zmluvu, bolo podozrenie iba na schvaľovateľov - konkrétne odporcu a Petra Páleníka, ktorí náhle odišli z práce. Na predmetných zmluvách, ktoré boli preplatené a neboli aktivované v systéme, sa zistil úplne iný dodávateľ ako mal byť podľa systému. Následne boli u navrhovateľa na základe tohto prípadu prijaté opatrenia dotýkajúce sa informačného systému, avšak svedok si konkrétne aké už nepamätal.

Podľa vyjadrenia svedka sa fakticky nedalo zistiť, kto tieto zmluvy pozmenil, nakoľko systém mohol využiť niekto, kto mal heslá a ovládal ako systém funguje. Každý zamestnanec mal svoj počítač a či ho mal zaheslovaný, to svedok mohol iba predpokladať a ani nevedel uviesť, či bolo zo systému možné zistiť, kto v ňom manipuloval. Ďalej svedok uviedol, že oddelenie kontroly a preplácania zmlúv navrhovateľa malo kontrolovať, či dodávateľ uvedený v zmluve, je skutočne zmluvným dodávateľom (dílerom) navrhovateľa evidovaného v systéme, tzn. komu sa v skutočnosti peniaze vyplácajú, nakoľko ak nebol dealer zaevidovaný, nedokázal poslať ani zmluvu, pretože nemal časť softvéru, ktorá bola na to potrebná. Nakoľko na tomto oddelení odporca nepracoval nemohol poslať peniaze neevidovanému,

fiktívnemu dilerovi. Potvrdil, že schvaľovatelia vypomáhali spracovateľom na ekonomickom odd., avšak či nosili zmluvy na ekonomické oddelenie na pokyn svedka nevedel uviesť.

S odstupom času svedok uviedol, že bolo vylúčené aby k pozmeneniu kúpnych zmlúv došlo v rámci počítačového systému, nakoľko každý zamestnanec mal prístup cez svoj počítač, ktorý mal chránený heslom, pričom zmluvy, na základe ktorých sa realizovali úhrady vystavoval diler, k navrhovateľovi sa doručovali poštou a následne boli predložené na úhradu. Podľa svedka následne ešte dochádzalo ku kontrole zmlúv a príslušnej dokumentácie pred samotnou úhradou, porovnaním zo záznamom v informačnom systéme (v počítači), ktorú vykonával C. E. Z.. Odporca toto oprávnenie nemal, bol schvaľovateľ. Zároveň si už podrobne ohľadom prístupu do počítača (heslo, odhlasovanie), šetrenia predmetnej škody, výsledkov zistení, ako boli zmluvy sfaľšované a pod., svedok už nepamätal.

Svedok priebeh schvaľovacieho procesu popísal tak, že schvaľovateľ dostal zmluvu elektronicky a podľa manuálu a toho ako bol zaškolený vykonal proces schvaľovania, kedy si preveroval jednotlivé údaje dostupné z rôznych zdrojov ohľadom klienta a ďalšie informácie a potom túto zmluvu buď schválil v rámci svojej kompetencie alebo zamietol a potom ako schvaľovateľ v systéme „odklikol“, že je zmluva schválená, odoslal ju elektronicky dilerovi, ktorý zmluvu vytlačil a podpísanú v origináli zaslal poštou. Kontrolu vrátených zmlúv od dílera po schválení pred úhradou vykonávali iba určení kontrolóri tímu „jazdeniek“ a po pozitívnej kontrole bola zmluva daná priamo na úhradu. Podľa svedka bolo potom povinnosťou zamestnancov kontroly po schválení zaniest zmluvy na úhradu na ekonomické oddelenie.

Svedkyňa U. G., ktorá pracovala 2004 do roku 2006 v SLSP, a.s. v pozícii bankového poradcu, vo výpovedi v trestnom konaní a v predmetnej veci uviedla, že súčasťou jej pracovnej náplne bolo aj zriaďovanie bežných účtov pre fyzické osoby. Odporcu poznala ako známeho a bývalého kolegu z SLSP, a.s. kde v minulosti tiež pracoval a preto, keď svedkyňu odporca požiadal, zriadila mu ako fyzickej osobe na pobočke v POLUSE City Center účet, ktorý znel na meno M.. Svedkyňa uviedla, že bežný účet zriadila na iné meno, priezvisko, dátum narodenia a ďalšie údaje ako má odporca a bez toho, aby mala predložený doklad totožnosti (občiansky preukaz) alebo plnomocenstvo s tým, že s účtom bola oprávnená nakladať len táto osoba na ktorú bol účet zriadený a nie odporca. K tomuto účtu sa bankomatová karta nevydáva. Odporca svedkyňi pri zakladaní účtu povedal, že ho chce založiť pre známeho, ktorý sa nemohol do banky dostať a dal jej údaje tejto osoby, ktoré potrebovala k založeniu účtu napísané na papieri, ktorým už nedisponuje, zrejme ho medzičasom zahodila. Svedkyňa sa pri založení odporcu nepýtala na aký účel účet zakladá, lebo mali kamarátsky vzťah. Svedkyňa vedela, že tým porušila vnútorné predpisy banky, nakoľko mala totožnosť osoby, ktorej zakladal účet najskôr skontrolovať a overiť podľa občianskeho preukazu a tiež podľa bežnej praxe banky, mala byť pri zakladaní účtu aj ďalšia pracovníčka. Avšak v tom čase svedkyňa nevidela na tom nič zlé a uviedla, že ju ani nenapadlo, aké by to mohlo mať následky. Na zmluve a dokladoch k účtu je podpísaná ako ďalšia zamestnankyňa Jana Kováčová, bývalá kolegyňa svedkyne zo SLSP, a.s.. Na podpisovom vzore je uvedená okrem svedkyne, zase iná zamestnankyňa, W., svedkyňa nevedela objasniť prečo, len uviedla, že podpis potvrdzoval supervíziu, tzn. kontrolu. K tomuto účtu vydala odporcovi GRID kartu.. Svedkyňa uviedla že pri vyberaní peňazí odporcom z účtu nebola, avšak od U. vedela, že na účet prišli peniaze, nevedela v akej sume a ani z akého zdroja. V súvislosti s týmto prípadom bol s ňou bol skončený pracovný pomer. Svedkyňa ďalej uviedla, že v tom čase v SLSP a.s. neexistoval žiaden kontrolný systém al. mechanizmus, ktorým by bolo možné overiť, resp. skontrolovať totožnosť zriaďovateľa účtu ako fyzickej osoby.

Svedkyňa tiež potvrdila, že v danom čase jej sestra U. F., bola zamestnaná u navrhovateľa.

Svedkyňa M. U., v danom čase pracovala v SLSP, a.s. na pobočke Polus City Center Bratislava ako pokladníčka pri zamieňaní hotovosti, v trestnom konaní a v predmetnom spore uviedla, že v čase jej nástupu bol odporca jedným zo zamestnancom SLSP a.s., ktorý ju zaučal a od toho času boli kamaráti. Začiatkom júla 2006 odporca svedkyňi na obede povedal, že si mieni u jej kolegyňi U. G. založiť účet, na ktorý mu majú prísť peniaze z dedičstva po dedkovi na fiktívne meno, čo svedkyňi odporca zdôvodnil tým, že si chce v budúcnosti zobrať úver a nechce figurovať ako klient SLSP, a.s., ktorý má na účte vysokú finančnú hotovosť. Zároveň svedkyňi povedal, že tú sumu si chce vybrať u nej v pokladni a potom chce ten účet zrušiť. Svedkyňi to nepripadalo nezvyčajné. Následne dňa 14.07.2006 prišiel za svedkyňou odporca do práce, povedal jej, že už má účet založený, dal jej číslo toho účtu a meno „L. M.“ a spýtal sa, či na účte má peniaze. Bolo tam 500.000,- Sk a svedkyňa uviedla, že túto celú sumu vyplatila odporcovi a neskôr vyplatila peniaze odporcovi aj druhý krát, kedy vybral cca 700.000,- Sk a aj tretí krát. Svedkyňa uviedla, že to, že vydala peniaze z účtu, ktorý bol na iné meno, je nepripadalo, že by urobila niečo, čo nie je v poriadku. Podľa vyjadrenia svedkyne, ak poznala klienta, mohla vydať hotovosť

nad 100.000,- Sk, inak bolo potrebné nahlásiť výber 3 dni vopred. Pri výbere hotovosti nad 500.000,- Sk podľa pravidiel SLSP, a.s., musel byť niekto z kolegov, ale pokiaľ poznali klienta, bolo bežnou praxou, že sa žiadny kolega nevolal a potom sa takéto doklady iba formálne hromadne podpisovali. Podpisom na predmetných výberových lístkoch bolo „K“, čo mohla byť buď kolegyňa M., alebo W., ktorá odporcu aj pozná. Následne uviedla, že pri uvedených výberoch hotovosti porušila interné predpisy SLSP, a.s. tým, že vydala peniaze z účtu odporcovi, ktorý bol na iné meno a to z dôvodu, že ho poznala. Svedkyňa ďalej uviedla, že si nepreverovala, odkiaľ peniaze na účet prišli, ak by tak urobila zistila by, že od navrhovateľa u ktorého vedela, že v tom čase odporca pracoval. Uviedla, že odporca výberové lístky podpisoval písmenom „K“ a predložil jej svoj občiansky preukaz. Svedkyňa nevedela uviesť, či v tom čase na pobočke fungovala kamera avšak si pamätala, že odporca prišiel oblečený inak ako zvyčajne a mal šiltovku. Tiež svedkyňa uviedla, že odporca pozná U. G. a aj jej sestru U. F., neskôr uvádzala, že U. F. nepozná. Podľa svedkyne odporcu na pobočke SLSP a.s. poznali aj ďalšie kolegyne, nakoľko SLSP, a.s., aj na pobočke na Záhradníckej ulici predtým odporca pracoval.

Svedkyňa tiež najskôr uvádzala, že v SLSP a.s. dala „po dohode výpoved“ k 20.10.2006 a neskôr uviedla (26.04.2012), že pracovný pomer skončila dohodou asi pred rokom a pol, pričom v súvislosti s predmetnou vecou nebolo voči nej ani vedené trestné stíhanie a ani zamestnávateľ SLSP a.s voči nej nevyháňal žiadnu náhradu škody.

Svedkyňa L. M. pracovala v SLSP a.s. ako poradca pre fyzické osoby asi 15 rokov až do roku 2008, vypovedala v trestnom konaní a aj v predmetnej veci, pričom uviedla, že s odporcom sa spoznala, keď pracoval v SLSP a.s. na pobočke na Záhradníckej ulici, kde bola pár dní zastupovať, pozná ho iba z vídenia a videla ho zopár krát aj na pobočke v Poluse, ale nevedela či tam bol ako zamestnanec alebo bol iba niekoho navštíviť. Vo všeobecnosti ohľadom zakladania účtu uviedla, že je bola potrebná osobná prítomnosť žiadateľa o založenie účtu, ktorý musel predložiť občiansky preukaz, pričom na listiny o založení účtu sa podpisoval pracovník, ktorý účet zakladal, ďalší kolega, ktorý bol prítomný na pobočke a klient. Svedkyňa nikdy nezaložila účet bez predloženia občianskeho preukazu.

Nepamätala si, či bola pri zakladaní účtu odporcom, ale ak by tam bola asi by si to pamätala. Taktiež svedkyňa nevedela nič uviesť ohľadom založeniam účtu na majiteľa „Ján Krištof - Autokri“ , takýto názov účtu počula prvý krát pri výpovedi na súde, iba mala informácie o tom, že odporca mal založiť účet na niekoho iného a potom z tohto účtu urobil niekto výbery. Svedkyňa nevedela, či sa v tejto súvislosti viedlo nejaké interné šetrenie v SLSP a.s. a ani ona osobne nebola nijak sankcionovaná a ani jej nebolo v danej súvislosti nič vytýkané.

Po predložení dokumentov súvisiacich so založením účtu na majiteľa „M. L. (Zmluvu o poskytnutí balíka produktov balíka a služieb FO z 05.06.2006 a Zmluvu o odovzdaní a prevzatí bezpečnostných predmetov z 05.07.2006) svedkyňa potvrdila, že pod tlačným menom L. M., že na oboch zmluvách je jej vlastnoručný podpis. Uviedla, že tieto listiny iba šifrovala a teda účet nezakladala. Rovnako si nepamätala, že by videla odporcu vyberať v pobočke peniaze, pričom pobočka v Polus City Center je malá, ide o nepredelený priestor, okrem tzv. zázemia (vchod do pokladne a trezorových miestností). Svedkyňa uviedla, že keď pracovala na pobočke v Poluse sa dozvedela, buď od kolegyne alebo od riaditeľa pobočky (P. B.), že 2 kolegyne (p. G. a p. U.) už na pobočke nepracujú, v súvislosti s nejakým podvodom pri výbere peňazí. V tom čase na pobočke pracovali na zmeny, pričom kolegovia s ktorými bola na jednej zmene boli riaditeľ pobočky p. B., poradcovia - svedkyňa, p. W., p. G. a v pokladni bola p. U., pričom zamestnancov z druhej zmeny si nepamätala lebo sa nestretávali.

Svedkyňa popísala proces založenia účtu a proces výberu hotovosti z účtu v danom čase (07/2006) tak, že ak išlo o osobný účet klient predložil občiansky preukaz a zakladajúci pracovník založil účet, vytlačil zmluvu a aj podpisový vzor, na ktorý sa klient podpísal, prípadne ak bola zmluva aj o vydaní karty, tak aj túto a potom zmluvy predložil na podpis ktorémukoľvek ďalšiemu zamestnancovi banky, ktorý nekontroloval totožnosť klienta, nič neoveroval. išlo formalitu. Zároveň uviedla, že nie je pravdou, že by sa druhý podpis na dokladoch robil hromadne až na konci zmeny. Doklady sa šifrovali počas prítomnosti klienta a ten, kto iba šifroval, totožnosť klienta neoveroval. Klient si 1 exemplár vzal, takže bolo potrebné aby pri založení účtu, zmluvu podpisovali aj klient aj obaja zamestnanci banky. Podpisový vzor sa inému ďalšiemu zamestnancovi banky podpisovať nepredkladal. Svedkyňa uviedla, že počas jej praxe, ak išlo o výber hotovosti nad 100.000,- Sk, bolo to potrebné nahlásiť 24 hodín vopred, avšak ak boli peniaze k dispozícii, tak sa vydala aj vyššia suma ako 100.000,- Sk bez nahlásenia. Maximálny limit pre výberu hotovosti si svedkyňa nepamätala, no tento bolo možné prekročiť napr. keď išlo o známeho klienta (napr. podnikateľ, ktorý často vyberal vyššie sumy). Peniaze vydávala pokladnička a ak sa v tom čase nikto pri nej nenachádzal, najmä keď bolo veľa klientov, tak pokladnička vyplatila výber hotovosti aj keď ďalší zamestnanec pri tom nebol prítomný a potvrdenia o výbere sa podpisovali až na konci zmeny,

pri uzávierke, formálne a iba keď bolo málo ľudí, vtedy bol pri výbere aj druhý zamestnanec a podpísal kontrolu výberu hneď.

Svedkyňa M. W., zamestnaná v SLSP a.s. na pobočke v Polus City Center Bratislava od marca 2006 doposiaľ, ako poradca senior, v trestnom konaní a v predmetnom spore k veci uviedla, že odporca bol jej bývalý kolega na pobočke na Záhradníckej ulici. O fiktívnom založení účtu sa dozvedela, až keď to celé „vypuklo“ od riaditeľa pobočky SLSP, a.s. v Poluse, rovnako ako ostatní zamestnanci pobočky, tzn. ktorí všetkých informoval o situácii konkrétne, že bol založený fiktívny účet, z ktorého boli následne vybraté peniaze. Pobočka v Poluse bola malé pracovisko v tom čase tam pracovali svedkyňa, p. U., p. G., riaditeľ a zopár ďalších zamestnancov tzv. „back office“, ktorý sa menili. Svedkyňa si pamätala, že odporca prišiel krátko pred týmito udalosťami za M. U.E. s nejakým ďalším priateľom, ktorú chodil sporadicky navštevovať na pobočke a bolo zrejme, že sa osobne poznajú a majú blízky kamarátsky vzťah a rovnako vedela, že má kamarátsky vzťah aj s U. G.. Svedkyňa sa s menovanými sa poznala iba pracovne. Pracovisko pobočky bolo prehľadné, jednalo sa o úzky priestor, kde boli 2 pracovné stoly pri ktorých klienti stáli, zamestnanci na seba vzájomne videli. Od kolegyne G. pracovala cca 1 až 2 metre. Proces založenia účtu v SLSP, a.s. v tom čase svedkyňa popísala tak, že sa k číslu založil účet, k nemu sa vytlačila sa zmluva, ktorú za banku podpisoval pracovník založenie účtu realizoval a ďalší podľa podpisového poriadku. Pracovník zakladajúci účet vykonal kontrolu všetkých náležitostí zmluvy a údajov v zmluve, podľa toho čo uviedol klient, príp. podľa dokladov ktoré predložil a ďalej kontroloval, aby bol podpis klienta na zmluve, ktorý sa neoveroval. Existoval ešte tzv. podpisový vzor, kde rovnako sa podpis neoveroval, iba sa následne oskenoval. Svedkyňa uviedla, že v tom čase, sa nevyžadovalo overovať totožnosť klienta podľa občianskeho preukazu a ten kto zakladal účet mal doklady, ktoré klient predložil. Ďalší pracovníci banky, ktorí overovali podpisy nemali predložené žiadne doklady a podpisovali zmluvu a ostatné doklady zvyčajne hneď po založení účtu tak, že zamestnanec ktorý účet založil, priniesol tieto na podpis. Svedkyňa uviedla, že boli však aj mimoriadne prípady, že overovateľ podpisu nebol zamestnancom pobočky, na ktorej sa účet zakladal a zmluvu podpísal potom iba klient a zamestnanec, ktorý účet založil a zmluva sa posielala na inú pobočku na podpis ďalšiemu zamestnancovi banky na overenie. Nebolo určené žiadne pravidlo, kto má ako druhý podpísať zmluvu z pracovníkov banky. V konkrétnom prípade pri zakladaní účtu pod menom L. M. z 05.07.2006, podľa predložených dokladov je zrejme, že ho otvárala p. G., ktorá do systému na svojom pracovisku nasnímala podpisový vzor tak, že zobrala doklad „podpisový vzor k účtu“ a nasnímala ho do systému. Svedkyňa si bola vedomá, že na zmluve o založení uvedeného účtu bol jej podpis, ako ďalšieho overujúceho zamestnanca banky, avšak vzhľadom na odstup času sa k tomu nevedela bližšie vyjadriť. Svedkyňa ďalej potvrdila, že podpis na podpisovom vzore je jej vlastnoručný, pričom úlohou svedkyne pri overení podpisovaného vzoru bolo skontrolovať, či podpisy na podpisovom vzore klienta súhlasia s tým podpisom, ktorý bol naskenovaný v systéme, pričom do kontaktu s klientom sa svedkyňa nedostala, nakoľko do systému sa to skenovalo priebežne, v rámci 24 hodín. Svedkyňa nevyhlásila ani možnosť, že svoj podpis na zmluve doplnila neskôr, ako v deň založenia účtu.

Svedkyňa ďalej uviedla, že pri výbere sumy vyššej ako 100.000,- Sk musela byť prítomná ďalšia osoba, ktorá kontrolovala vydávanú hotovosť v rámci pokladne a tiež musela skontrolovať totožnosť klienta, tzn. stála pri pokladníkovi pri vydávaní tejto sumy. Limit na výber sumy bez ohlásenia vopred bol do 100.000,- Sk (resp. 300 000 Sk), pričom klient sa pri výbere vždy musel preukázať občianskym preukazom čo bolo aj v danom čase povinnosťou zamestnanca, ktorý realizoval výber skontrolovať. Vyšší výber bolo potrebné nahlásiť 1 - 2 dni vopred a objednať konkrétny dátum výberu. Tiež nevyhlásila, že si klient mohol vybrať sumu nad limit (100 000,-, resp. 300.000,- Sk) aj bez predchádzajúceho ohlásenia, to však musel schváliť riaditeľ pobočky. Svedkyňa si nepamätala, či bola pri vyplácaní hotovosti odporcovi i keď potvrdila, že stredný podpis na doklade o výbere sumy 785.000,-Sk je jej vlastnoručný a ďalšie 2 podpisy patria p. U.Š.. Tzn., že ak je tam podpísaná, mala byť osobne pri výbere, avšak nevyhlásila aj možnosť, že jej ho dala kolegyňa dodatočne podpísať. Uviedla, že podstatou kontroly pri výbere hotovosti, bola práve kontrola a overenie totožnosti osoby, ktorá vyberala finančné prostriedky, no nakoľko na pobočke v Poluse bolo vždy veľa ľudí, stávalo sa, že tento postup nebol dodržaný a potvrdenie o výbere sa podpisovalo dodatočne, formálne. Bolo to možné aj vzhľadom k tomu, že v tom čase elektronický systém nevyžadoval pri takomto vyššom výbere, aby sa do systému prihlásili obaja zamestnanci banky, tak ako je to v súčasnosti. Zároveň ale ďalší zamestnanec, ktorý kontroloval výber, musel byť v ten deň prítomný v banke, pretože k večernej uzávierke museli byť na potvrdeniach o výbere všetky podpisy, tieto sa kontrolovali a pokiaľ tam podpis zamestnanca ktorý kontroloval výber chýbal, tak sa tam tento doplnil a to muselo byť v deň výberu.

Svedkyňa uviedla, že na ďalších potvrdeniach je v strede podpis p. G. a opätovne dva podpisy p. U.. Svedkyňa nebola v súvislosti s predmetnými výbermi hotovosti zo strany zamestnávateľa sankcionovaná a v tom čase boli riešené len kolegyne G. R. U..

Svedok P. P., ktorý bol zamestnancom navrhovateľa v rovnakom čase ako odporca (cca 10 mesiacov) a v rovnakej pracovnej pozícii, naposledy s účinnosťou od 01.07.2006, ako „schvaľovateľ pre komoditu ojazdené vozidlá“, v rámci trestného konania uviedol, že pracovný pomer ukončil náhle z dôvodu, že odišiel do Anglicka, kde mal vybavenú lepšie platenú prácu a doposiaľ tam pracuje ako manažér vo firme Tesco. Namietal tvrdenia navrhovateľa, že žil s odporcom v jednom podnájme a to, že by mali spoločný účet a rovnako tvrdenia, že je gambler. Odporcovi nič nedlhoval a vedel, že odporca odišiel z práce od navrhovateľa preto, že bol nespokojný s peniazmi, ktoré zarobil. Zárobné pomery odporcu a svedka boli rovnaké. Svedok nepoznal osoby U. G. a M. U. a nevedel, či ich pozná odporca. Odporcu svedok nepožiadaval o založenie účtu na meno inej osoby a nevedel nič o tom, že by odporca falšoval zmluvy, žiadne podozrivé správanie z jeho strany si nevšimol a ani to, že by si dal na základe sfalšovaných zmlúv vyplatiť na účet fiktívneho dealera nejakú sumu, resp. že by si odporca zriadil v SLSP a.s., účet na fiktívneho dealera a z tohto fiktívneho účtu vyberal peniaze.

Ohľadom práce u navrhovateľa svedok uviedol, že p. F. každý mesiac robil prehľad zmlúv, ktoré uzatvorili, tzv. „rizikovosť schvaľovateľov“, zameranú na to, koľko z týchto zmlúv sa plní, pričom ani svedok a ani odporca neboli medzi rizikovými schvaľovateľmi. Svedok uviedol, že u každý bol zodpovedný za seba, každý mal svoj počítač a svoje heslo, ktoré navzájom nepoznali a všetci v tíme „jazdenky“ boli dobrými užívateľmi počítačov, na rovnakej úrovni, pretože to vyžadoval systém práce. Podľa svedka mali určite na oddelení všetci rovnaký prístup do systému (softvérovému programu) a na každom počítači sa mohol každý prihlásiť pod svojím heslom. Softvér „jazdenky“ zanechával stopu každého, kto v ňom niečo menil. Svedok sa nepamätal si, či sa do softvéru „leasit“ prenášali zo softvéru „jazdenky“ aj storno zmluvy a tiež nevedel s istotou, či softvér „jazdenky“ generoval zmluvy vo formáte PDF, tak aby sa nedali prepisovať. Svedok uviedol, že pečiatky so žiadosťou o preplatenie zmlúv, mala v zásuvke pracovného stola zamestnankyňa X. Č., a pod menom „Ján Krištof, Autokri, Nová Baňa“, bol vedený dodávateľ jazdených vozidiel navrhovateľa (diler al. tzv. bazárista). Podľa svedka bazárista pravdepodobne nemohol zasahovať do PDF formátu zmlúv, ale zamestnanci navrhovateľa áno, pretože všetci mali určite prístup k softvérovému programu (aplikácia „jazdenky“) a sfalšovať zmluvy predmetným spôsobom mohol podľa svedka urobiť hocikto zo spoločnosti ČSOB Leasing. To, či zamestnanci mohli konkrétne zasahovať aj do tzv. „storno zmlúv“, svedok nevedel uviesť. Podľa jeho skúseností z obdobia, keď pracoval v banke vedel, že ak tam niekto pracuje, nie je problém založiť účet na iné meno.

Svedok U. P., ktorý vypovedal v prípravnom konaní, pred vznesením obvinenia a neskôr v trestnom konaní uviedol, že odporca je jeho kamarát od detstva, pričom mu v roku 2006 navrhol, či by si s ním a jeho priateľom Š. F. nechcel otvoriť kvetinárstvo, na čo svedok nepristúpil, lebo nemal 500.000,- Sk na vklad. Nikdy sa s odporcom nebavili o jeho financiách, ani o práci, vždy išlo o štandardné, priateľské stretnutia.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosť sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa § 135 ods. 1 veta tretia Občianskeho súdneho poriadku úč. do 30.06.2016 (ďalej len „O.s.p.“), ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; 14) súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní.

Podľa § 135 ods. 2 O.s.p., inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

Podľa právneho zástupcu navrhovateľa bolo v konaní preukázané, že jedine odporca, ktorý bol v rozhodnom období zamestnancom navrhovateľa v pracovnej pozícii „schvaľovateľa“ v tíme „jazdenky“ mohol sfalšovať predmetné zmluvné dokumenty navrhovateľa a založiť bankový účet (č.

0630346305/0900) na fiktívneho dodávateľa (dílera) ojazdených motorových vozidiel Ján Krištof, Autokri a následne z tohto bankového účtu vybral hotovosť, čím spôsobil navrhovateľovi škodu. Predovšetkým vychádzal zo svedeckých výpovedí U. G., ktorá jednoznačne potvrdila (tak v priebehu trestného konania voči odporcovi, resp. v priebehu predmetného súdneho konania), že bankový účet v SLSP a.s. na fiktívneho dodávateľa (dílera) ojazdených motorových vozidiel Ján Krištof Autokri založila ako vtedajšia zamestnankyňa SLSP, a.s. práve na základe žiadosti pre odporcu, ktorému odovzdala všetky relevantné doklady a údaje o tomto bankovom účte a zo svedeckej výpovede M. U., ktorá rovnako jednoznačne potvrdila (v priebehu trestného konania voči odporcovi, resp. v priebehu tohto súdneho konania), že z toho bankového účtu vydala odporcovi opakovane peňažnú hotovosť, ktorú na tento účet uhradil navrhovateľ na základe vyššie špecifikovaných sfaľovaných zmlúv o spotrebnom úvere. Uviedol, že tieto svedecké výpovede svedkýň G. a U. neboli spochybnené žiadnym iným svedkom resp. iným dokazovaním, naopak aj z výpovedí svedkýň Kataríny Evinicovej a Jany Kováčovej je zrejmé, že svedkyne U. a G. vypovedali pravdivo o postupoch pri zakladaní bankového účtu resp. o postupoch pri vyberaní peňažnej hotovosti v pobočke SLSP, a.s. v obchodnom centre Polus v Bratislave. Poukazoval na to, že z výpovedí všetkých menovaných svedkýň - zamestnankýň SLSP a.s. zhodne vyplýva, že v rozhodnom čase bolo prakticky možné, hoci v rozpore s internými predpismi banky založiť bankový účet bez overenia totožnosti zakladateľa (majiteľa) účtu druhým pracovníkom pobočky a rovnako bolo možné jednorazovo a bez nahlásenia vopred vybrať z bankového účtu hotovosť nad sumu vo výške 100.000,- Sk. Potom podľa právneho zástupcu navrhovateľa, vychádzajúc z pravdivosti a správnosti svedeckých výpovedí svedkýň U. G. a M. U., je možné s poukazom na ďalšie svedecké výpovede, resp. listinné dôkazov stanoviť, že odporca bol jedinou osobou, ktorá v rozhodnom čase mala vedomosť o čísle bankového účtu, obchodnom mene a ostatných identifikačných údajoch dodávateľa (dílera) Ján Krištof Autokri a zároveň bola zamestnaná u navrhovateľa a poznala podrobnosti fungovania informačných systémov u navrhovateľa, ako i postupov súvisiacich s výplatom peňažných prostriedkov dodávateľom (dílerym) ojazdených motorových vozidiel. Uviedol, že obe svedkyne svoju činnosť a pomoc odporcovi riadne priznali, oľutovali, toto konanie nikdy nepopreli a zotrvali na svojich výpovediach aj počas trestného alebo civilného súdneho konania, napriek tomu, že mohlo byť voči ním začaté trestné konanie a zároveň fakt, že za zistených okolností trestné stíhanie aj voči týmto svedkyniam príslušný orgán činný v trestnom konaní začal alebo nezačal, nemôže byť na ich ujmu, resp. na ujmu ich dôveryhodnosti a pravdivosti ich výpovedí a bez ďalšieho logického a presvedčivého odôvodnenia, zakladať dôvod pre neakceptovanie a ignorovanie ich svedeckých výpovedí.

Na uvedených záverov podľa právneho zástupcu navrhovateľa nič nemení ani tá skutočnosť, že odporca bol v rámci trestného konania, spod obžaloby pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a c) Trestného zákona, založeného na rovnakom skutkovom základe, právoplatne oslobodený rozsudkom OS Bratislava V zo dňa 13.05.2014, sp. zn. 2T 64/2012-597, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02.12.2014, sp. zn. 3To 108/2014 a to aj vzhľadom na znenie § 135 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého je súd v rámci civilného sporového konania pri rozhodovaní viazaný iba výrokom rozsudku o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto je jeho páchatelom a oslobodzujúcim rozsudkom súd viazaný nie je, nakoľko oslobodenie spod obžaloby neznamená, že sa skutok nestal, resp. že ho nespáchal obžalovaný odporca tzn. že ním odporca nemohol spôsobiť škodu, príp. sa bezdôvodne obohatiť na úkor poškodeného (navrhovateľa). V rámci civilného súdneho konania pre posúdenia vzniku nároku navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy sa posudzujú iné zákonné (skutkové a právne) predpoklady ako je v prípade trestnej zodpovednosti a trestného konania.

Rovnako podľa názoru právneho zástupcu navrhovateľa, aj poukazovanie na rodinné príbuzenstvo svedkyne G. R. F., je pre posúdenie nároku navrhovateľa irelevantné a bez akéhokoľvek právneho súvisu so svedeckou výpoveďou svedkyne U., ktorá výslovne potvrdila, že to bol odporca, kto vybral z bankového účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX hotovosť.

Právny zástupca navrhovateľa ďalej poukazoval, na výpovede svedkov C.. Z. a K. P.Ó. a záznam z internej komunikácie „Messenger“, z ktorých vyplývalo, že odporca sa v rozhodnom období nad rámec bežných otázok, zaujímal o spôsob fungovania ekonomického oddelenia navrhovateľa, resp. o okolnostiach týkajúcich sa vyplácania peňažných prostriedkov dodávateľom (dílerym) ojazdených motorových vozidiel a o postupe pri storne zmlúv. Odporca mal v rámci svojej pracovnej pozície („schvaľovateľ“) prístup k uloženým zmlúvám o spotrebnom úvere a mal možnosť si ich preposlať na akýkoľvek iný email, tzn. aj súkromný, pričom k sfaľovaniu predmetných zmlúv nedošlo v rámci interných informačných systémov navrhovateľa, ale z tieto zmluvy museli byť sfaľované (upravené) mimo týchto informačných systémov navrhovateľa využitím voľne prístupného programu slúžiaceho na úpravu súborov v PDF formáte (V.. E. F., C.. Š.). Odporca mal prístup aj pečiatke, ktorou pracovníci kontroly označili skontrolovanú zmluvu za schválenú a ktorou požiadali ekonomické

oddelenie o jej preplatenie, nakoľko bola v tíme „jazdeniek“, voľne dostupná (výsluch svedkov F., C.. Z.). Právny zástupca navrhovateľa poukazoval aj na to, že odporca opakovane v rozhodnom období vypomáhal pracovníkom kontroly s odnášaním schválených zmlúv na ekonomické oddelenie (výsluch svedkov F. C.. Z., P.) a preto mal možnosť vložiť sfalšovanú zmluvu medzi ostatné a predložiť na schválenie. Právny zástupca navrhovateľa poukazuje na výpoveď svedkov V.. F. R. P., pracovníčky ekonomického oddelenia navrhovateľa, ktorá zmluvy kontrolovala len po formálnej stránke a nahrála ich do účtovného systému, kde si údaje nemala s čím porovnať, ďalej argumentoval, že aj v prípade, že by sa medzi ostatnými správnymi zmluvami predloženými jej na preplatenie, nachádzala zmluva so sfalšovanými alebo nepravdivými údajmi, to nezistila a údaje do systému vložila („nahodila“) podľa predloženej zmluvy a faktúry.

Podľa právneho zástupcu navrhovateľa je na základe všetkých uvedených skutočností v danom prípade existuje nárok navrhovateľa voči odporcovi na zaplatenie žalovanej sumy, nakoľko je nepochybné, že vykonanými dôkazmi bol preukázaný čo do právneho základu i do jeho výšky a konanie odporcu, v záverečnom návrhu označené aj ako bezdôvodné získanie a ponechanie si peňažných prostriedkov patriacich navrhovateľovi, nie je možné považovať za súladné s dobrými mravmi, resp. za konanie aprobované príslušnými ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov. V prípade zamietnutia žalobného návrhu navrhovateľa by získal odporca na úkor navrhovateľa neoprávnený majetkový prospech, na ktorý mu nikdy právny nárok nevznikol.

Právny zástupca odporcu v konaní argumentoval, že vykonaným dokazovaním navrhovateľ nepreukázal vo vzťahu k odporcovi naplnenie všetkých predpokladov vzniku jeho zodpovednosti za žalovanú škodu vo výške 34.951, 54 Eur, v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Predovšetkým nebolo preukázané protiprávne konanie odporcu, spočívajúce v porušení právnej povinnosti popísanej navrhovateľom v návrhu na začatie konania, a to, že odporca sa mal sfalšovať podpisy schvaľujúcej osoby, zmeniť dodávateľa vozidla a inak upraviť tieto zmluvy o spotrebnom úvere na ojazdené motorové vozidlá a príslušné doklady a celkovú sumu vo výške 2.105 900,- Sk (69.903,07 euro), mal odporca vybrať z ním založeného účtu na fiktívnu osobu, nakoľko žiaden vykonaný dôkaz nevedie k záveru, že práve odporca spomedzi všetkých zamestnancov ČSOB Leasing ako zamestnanec podviedol popísaným spôsobom spoločnosť ČSOB Leasing a všetky jej kontrolné oddelenia, aby ju podvodom pripravil o žalovanú sumu, navyše keď tieto tvrdenia voči odporcovi sa v trestnom konaní na súdoch dvoch stupňov, ukázali ako predčasné a ničím nepodložené. Od prijatia žiadosti o poskytnutie leasingu, cez kompletizáciu celej dokumentácie až po jej kontrolu a následnú úhradu prostredníctvom ekonomického oddelenia, mohol ktorýkoľvek zamestnanec porušiť právne povinnosti a svojím protiprávnym konaním spôsobiť navrhovateľovi škodu.

Poukazoval na to, že aj odvolací súd po vykonaní všetkých dostupných dôkazov v trestnom konaní konštatoval, že okrem odporcu pracovali na rovnakej pozícii schvaľovateľa zmlúv pre jazdené vozidlá aj ďalší pracovníci, ktorí mali oprávnenie otvárať žiadosti o leasing, kontrolovať náležitosti a bezchybnosť žiadostí, overovať bonitu klienta a schvaľovať zmluvy pre jazdené vozidlá. Aj ďalší zamestnanci navrhovateľa v tíme „jazdenky“ mali podľa svedka C.. Š. (programátora a spoluautora softvéru „jazdenky“), prístup do tohto softvérového systému, (10 ľudí) a mali prístup a právo vykonávať zmeny. Napriek tomu navrhovateľ vychádzajúc z ním zistených indícií (email z 12.11.2006 predložený svedkom V.. F. na pojednávaní 17.03.2016), uplatňuje škodu vo výške 34.951,54 Eur výlučne voči odporcovi. Rovnako absentuje dôkaz, na základe ktorého by bolo možné nepochybne konštatovať, že odporca založil účet na meno „L. M. a následne z neho vybral celú hotovosť, keď v predmetnom konaní, rovnako ako v trestnom konaní bolo preukázané, že účet bol zriadený bez preukázania totožnosti klienta a vychádza iba zo svedeckých výpovedí dvoch svedkýň (G. R. U.Á.), v tom čase zamestnankyň SLSP a.s., ktoré porušili pracovné povinnosti a bankové pravidlá tak pri založení predmetného účtu ako aj pri vydávaní hotovosti z neho.

Právny zástupca odporcu uvádzal, že od začiatku dáva do pozornosti príbuzenský vzťah medzi sestrami U. F., ktorá v tom čase pracovala v tíme jazdených vozidiel na pozícii spracovateľky a kontrolórky zmlúv pred úhradou, tzn. pred ich odovzdaním na ekonomické oddelenie na úhradu a neskôr na pozícii administrátorky ČSOB Leasing a U. G., zamestnankyňou SLSP a.s., kde bol fiktívny účet založený a ktorá tento účet založila, pričom na tento príbuzenský vzťah poukázal aj odvolací súd v trestnom konaní, konštatujúc v tejto súvislosti minimálne narušenosť vierohodnosti výpovedí menovaných svedkýň.

Právny zástupca odporcu ďalej uviedol, že v kontexte s uvedenými skutočnosťami aj keď je súd v civilnom konaní viazaný iba odcudzujúcim rozsudkom, nemala by bez povšimnutia ostať skutočnosť, že odporca bol v trestnom konaní oslobodený z dôvodu, že skutok, z ktorého navrhovateľ vyvodzuje

predmetný nárok na náhradu škody, nespáchal odporca. Uvedený názor potvrdzuje aj samotná prax súdov, podľa ktorej súd je v občianskom súdnom konaní vždy viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, ale musí vychádzať aj z iných rozhodnutí vynesených v trestnom konaní a dbať o to, aby sa s nimi dostal do rozporu (R127/97).

Uviedol, že zodpovednosť za škodu nemožno zakladať na hypotézach, svedeckých výpovediach nedôveryhodných svedkov a výpovedi svedkov, ktorí si s odstupom času nepamätajú rozhodné skutočnosti, ktoré by túto zodpovednosť jednoznačne preukazovali, pričom v civilnom sporovom konaní o náhrade škody podľa Občianskeho zákonníka platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena toho účastníka konania, ktorý sa jej domáha. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je teda preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody (damnum emergens) alebo ušlého zisku (lucrum cessant) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu, a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný.

Právny zástupca odporcu napokon uviedol, že navrhovateľ nespĺnil podmienku kumulatívneho preukázania splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to, porušenie akej konkrétnej právnej povinnosti sa mal dopustiť odporca, jeho zavinenie a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou. Preto právny zástupca odporcu považuje návrh za neopodstatnený, namietajúc nedostatok pasívnej vecnej legitímácie odporcu, tzn. že výlučne odporca sa svojím konaním, čo aj z nedbanlivosti dopustil konania kvalifikovaného ako trestný čin podvodu v trestnej veci, pričom navrhovateľ nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by vznik zodpovednosti odporcu za škodu preukázal.

Z ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pre vznik zodpovednosti za spôsobenú škodu a úspešné uplatnenie jej náhrady v rámci súdneho konania je potrebné aby boli súčasne naplnené a v konaní pred súdom preukázané, všetky zodpovednostné znaky, a to:

- a) existencia škody (vznik a výška škody);
- b) porušenie právnej povinnosti (protiprávne konanie);
- c) príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody (kauzálny nexus).

V prípade všeobecnej zodpovednosti sa spôsobenú škodu sa zavinenie predpokladá.

Posúdením všetkých preukázaných rozhodných skutočností podľa citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že navrhovateľ v danom prípade neunesol dôkazné bremeno a predovšetkým bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, protiprávne konanie odporcu a to, že ad 1/ práve odporca popísaným spôsobom sfaľšoval úverové zmluvy a ad 2/ že práve odporca bol osobou, ktorá založila fiktívny účet v SLSP a.s., a z ktorého na tri krát vybral celú hotovosť poukázanú na tento fiktívny účet zamestnancami navrhovateľa z titulu sfaľšovaných zmlúv a teda ani kauzálny nexus medzi žalovanou škodou a protiprávnym konaním odporcu .

V konaní bolo výpovedami svedkov (V. E. F., C.. Š.) preukázané, že „predmetné sporné dokumenty boli vytvorené systémom, ale zásahom z vonku boli upravené, tzn. že k sfaľšovaniu zmlúv prišlo mimo softvérovú aplikáciu „jazdenky“, a to na akomkoľvek inom počítači kam bola odoslaná zmluva z tohto systému, pozmenením údajov dodávateľa ojazdených áut a takto upravené zmluvy, čo s použitím voľne dostupného programu na úpravu dokumentov v PDF, mohol vykonať aj menej skúsený užívateľ PC, boli potom následne predložené k úhrade na ekonomické oddelenie. Odoslať zmluvu zo systému mohol ktorýkoľvek zamestnanec oddelenia financovania jazdených vozidiel v ČSOB Leasingu, ktorý „tento systém financovania zneužil, získal informácie, zmluvnú dokumentáciu, ktorú úmyselne pozmenil a vytlačil mimo softvérového informačného systému a takto pozmenené zmluvnú dokumentáciu dal k úhrade na ekonomické oddelenie.“ (V. E. F.). Tento svedok uviedol, že zo softvérovej aplikácie navrhovateľa „jazdenky“ sa dajú tlačiť zmluvy len na tých dodávateľov (dílery), ktorí sú registrovaní, zmluvy sa dajú generovať len zo schválených zmlúv a každé generovanie zmluvy sa ukladá a každý záznam alebo zásah sa eviduje, nedá sa zmazať, pričom uvedený spôsob sfaľšovania zmlúv dokazuje aj rovnako porušená interpunkcia na všetkých 8 zmluvách, ktorá je v softvérovej aplikácii „jazdenky“

prednastavená automaticky. Tiež svedok C.. Š. (programátor u navrhovateľa) uviedol, že „formát týchto 8 zmlúv bol vytvorený mimo ČSOB leasingu osobou, ktorá mala prístup k dokumentácii dealera v jej konečnej podobe, ktorú vytvoril systém a následne ju mohol jednoducho preposlať na akúkoľvek mailovú adresu a následne prekovať ochranu tohto formátovania programu PDF stiahnutím príslušného programu z netu, čo zvládne aj mierne skúsený užívateľ. Svedkovia (V.. F., C.. Š.) ďalej potvrdili, že do softvéru navrhovateľa mali zamestnanci prístup bez obmedzení s tým, že prístup k schváleným a zaevidovaným zmluvám, resp. k stornovaným zmluvám mali všetci zamestnanci navrhovateľa, ktorí realizovali schvaľovanie zmlúv v tíme „jazdeniek“, (tzn. asi 10 zamestnancov). Rovnako bola voľne dostupná v tíme „jazdeniek“, aj pečiatka, ktorou pracovníci kontroly označili skontrolovanú zmluvu za schválenú a ktorou požiadali ekonomické oddelenie o jej preplatenie (výsluch svedkov F., C.. Z.), tzn. nielen odporcovi.

Skutočnosť, že uvedený systém navrhovateľa bolo možné zneužiť tak, že tento systém a jeho kontrolné mechanizmy nedokázali jednoznačne zamedziť prístupu do databázy schválených a stornovaných zmlúv, resp. vylúčiť, že údaje registrovaného diera bolo možné mimo systém pozmeniť a následne bez akýchkoľvek pochybností s týmito pozmenenými údajmi pracovať opäť v softvéri navrhovateľa (aj keď v inej aplikácii „leasit“), nemožno pripísať bez ďalšieho jednému zo zamestnancov, i keď na základe viacerých „indícií“ nasvedčujúcich, že tento systém zneužil, keď rovnaké indície existujú aj v prípade ďalších osôb (zamestnancov). Potom k záverom o možnom zneužití, by zrejme navrhovateľ dospel aj v súvislosti s indíciami nasvedčujúcimi zneužitie systému vo vzťahu k viacerým zamestnancom, pokiaľ by týmto smerom zamerlal svoje šetrenie.

V danom prípade, pri vyvodení zodpovednosti však okrem indícií vo vzťahu k odporcovi, navrhovateľ nezohľadnil „indície“ vo vzťahu k ďalším zamestnancom tímu „jazdeniek“ (P., O., P., F.,...), ekonomického oddelenia, resp. ktorýkoľvek ďalší zamestnanec s prístupom do databázy zmlúv, a ani k nedostatkom v zabezpečení vlastného softvérového systému, ktorý používal na financovanie vozidiel poskytovaním finančného leasingu. Tiež významnou mierou na tom, že zamestnanci ekonomického oddelenia navrhovateľa uhradili sfaľované zmluvy bolo, že tento systém a ani oni fyzickou kontrolou údajov nezistili, že účet a identifikačné údaje diera (adresa, rodné číslo, IČO), neidentifikujú tú osobu (diera), ktorého eviduje ich systém a že došlo k ich pozmeneniu. Potom je tu daný priestor na zneužitie tohto systému alebo informácie o jeho fungovaní, čo mohli viaceré osoby. Pritom svedok C.. Z. uviedol, že informácia, či diera v skutočnosti existuje sa dá skontrolovať v systéme a taktiež aj vizuálne, pri kontrole „hlavičky“ na zmluve so systémom i keď uvedenie iného čísla účtu sa skontrolovať nedalo. Toto sa až následne, po predmetnom prípade zmenilo zavedením tzv. preberacieho protokolu, ktorý sa zaviedol až po odchode odporcu.

Súd však v danom konaní neposudzoval, kto všetko a ako mohol zneužiť dokumenty navrhovateľa generované systémom a informácie o jeho fungovaní a v príčinnej súvislosti s tým, spôsobiť žalovanú škodu.

V danom prípade bolo povinnosťou navrhovateľa bez pochybnosti preukázať nielen vznik škody, čo nebolo sporným, ale to, že škoda bola spôsobená navrhovateľovi výlučne odporcom a práve v žalovanej výške. Je zrejmé, že v tej časti v ktorej bol vzatý návrh späť (v sume 1 z celkovej výšky škody voči odporcovi a zároveň v rovnakej výške voči pôvodne žalovanej SLSP a.s.), bola dôvodom späťvzatia mimosúdna dohoda, avšak to neznamená, že SLSP a.s. spôsobila škodu navrhovateľovi prostredníctvom svojich zamestnancov práve v tomto rozsahu. Preto súd mal rovnako za nepreukázanú aj výšku škody, ktorú si vo vzťahu k odporcovi navrhovateľ uplatnil.

Navrhovateľ pri odôvodnení vychádzal z vyjadrení svedka L.. E. B., právnika navrhovateľa, ktorý celý prípad prešetroval a na základe viacerých „indícií“, podal trestné oznámenie a ako podozrivých označil odporcu a Petra Páleníka, voči ktorému navrhovateľ zistil obdobné indície ako u odporcu.

Svedok L.. B. však uviedol aj viacero sporných, nepreukázaných skutočností a vlastných domnienok, ku ktorým dospel sprostredkovane pri internej kontrole a z ktorých pri výpovedi vychádzal. Konkrétne, že odporca al. P. sfaľovali podpis „O.“ na likvidačnej sprievodke; že iba odporca z vlastnej iniciatívy nosil zmluvy na ekonomické oddelenie, a tak mohol vložiť falošné zmluvy medzi ostatné a preto sa svedok sa domnieva, že podpisy na zmluvách a likvidačnej sprievodke k nim sfaľoval odporca, nakoľko ich osobne priniesol na ekonomické oddelenie; tvrdenie, že si vždy vybral posledný termín konkrétneho dňa na úhradu o 15,00 hod.; tvrdenie, že sa odporca podľa záznamu v systéme dňa 17.07.2006 v softvéri aplikácii pokúsil preniesť a aplikovať stornovanú zmluvu, čo sa zistilo až dodatočne; tvrdenie že odporca a P. mali vedený spoločný účet na zasielanie mzdy, bývali spolu a zrejme spolupracovali. Súd uvedené vyjadrenia preto nemohol pokladať za dôkazný prostriedok (svedeckú výpoveď), keďže išlo o vlastné závery a domnienky svedka.

V konaní navrhovateľ ďalej vôbec nepreukázal, kto podpísal tzv. „likvidačnú sprievodku“ menom „O.“ a iba tvrdil (odvodzujúc od vyjadrenia svedka L.. B.), že to bol odporca, nakoľko svedok Neštrák, zamestnanec navrhovateľa pri internom šetrení uviedol, že to nie je jeho podpis, nakoľko v jednom prípade z troch, dňa 17.07.2006 mal dovolenku, pričom v deň podpisu schválenia úhrady, sa úhrada aj realizuje. Pritom však ostalo sporné a neobjasnené (potvrdené alebo vylúčené), kto v skutočnosti podpísal uvedené doklady k sfaľšovaným zmluvám a navrhovateľ nepredložil a ani nenavrhol v tomto smere žiadne dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. Vychádzal len z tvrdenia menovaného, že to nie je jeho podpis a že počas dovolenky nebol v práci, avšak svedok O. vôbec neobjasnil, prečo v trestnom konaní predložil, ako kontrolnú vzorku pre znalca grafológa podpis, ktorý štandardne nepoužíva a tiež sa nevedel vyjadriť, či v danom čase používal oba podpisy.

V rámci predmetného konania a ani v rámci trestného konania, nebolo vykonané znalecké dokazovanie grafológom za účelom preukázania tvrdenia, že odporca podpísal predmetné zmluvy a príslušné doklady, z dôvodu, že neboli predložené originály týchto sfaľšovaných zmlúv a príslušných dokladov, resp. nebolo znalcom grafológom preukázané, že odporca podpísal doklady v súvislosti so založením fiktívneho účtu v SLSP a doklady v súvislosti s výberom peňazí z neho.

Čo sa týka tvrdení navrhovateľa, resp. L.. B., že sa odporca nad rámec bežných otázok a mimo pracovnú náplň sa zaujímal o spôsob fungovania ekonomického oddelenia navrhovateľa, konkrétne ohľadom vyplácania peňažných prostriedkov dodávateľom (dilerom) ojazdených motorových vozidiel, postupe pri stornovaní zmlúv a toho, že nosil zmluvy na ekonomické oddelenie, nebolo preukázané, že išlo o záujem odporcu na rámec pracovných povinností a výnimočnú situáciu, keď svedkovia (C.. Z., F., P.) uvádzali, že tak svedkyňa F. ako aj svedok O. boli radi, keď im odporca vypomohol keď sa ponúkol, že odnesie zložky na ekonomické oddelenie, nepovažoval to za neobvyklé, pričom zložky na ekonomické oddelenie mali nosiť zamestnanci oddelenia kontroly (výpoveď V.. F.), avšak ak sa niekto ponúkol, mohol to byť aj niektorý zo schvaľovateľov, pričom ich nosil napr. aj P. P. a iní zamestnanci „jazdeniek“. F. P.Ó. si pamätala, že sa odporca prostredníctvom služby „Messenger“ informoval ohľadom postupov pri úhrade zmlúv/faktúr, nepovažovala to za neobvyklé a odporučila odporcu na kolegyňu X. Š..

Taktiež svedok C.. Z. potvrdil, že sa odporca všeobecne informoval ohľadom fungovania systému so zmluvami v stave storno a storno preverenie, avšak v takom rozsahu boli všetci školení a rovnaké informácie poskytol aj Petrovi Páleníkovi, pričom záujem odporcu v tomto smere považoval za žiaduci, lebo nielen odporca, ale aj ostatní zamestnanci mali tento proces ovládať. Svedkyňa F. tiež nevidela žiaden problém, že odporca jej bol ochotný pomôcť aj s odnášaním zmlúv na ekonomické oddelenie, pričom vylúčila, že by odporca mohol dať na preplatenie zmluvu navyše, nakoľko pred odovzdaním na podpis O. alebo Z. skontrolovala vždy ich počet. Svedkyňa síce osobne predmetné sfaľšované zmluvy nevidela, avšak uviedla, že išlo o kópie a pečiatka bola na stole, prístupná všetkým zamestnancom. Rovnako nemožno bagatelizovať fakt, že k založeniu falošného účtu v SLSP, a.s. prišlo za zjavného a nesporného porušenia bankových postupov v súvislosti s overením totožnosti zakladateľa účtu zamestnankyňou banky (G.), ktorá je sestrou zamestnankyne navrhovateľa (F.Á.) s prístupom k zmluvám, príslušnej dokumentácii, ovládajúcej rovnako postupy schvaľovania, kontroly a prefinancovania vozidiel u navrhovateľa.

Nemožno tiež bagatelizovať ďalší fakt, že aj pri výbere hotovosti z tohto fiktívneho účtu boli rovnako porušené pravidlá banky ohľadom maximálneho limitu vyplatenej hotovosti, postupov kontroly pri výplate hotovosti. To, že obe zamestnankyne banky poznali odporcu, možno v danej súvislosti považovať za rovnako bez/významnú okolnosť, rovnako ako to, že obe zamestnankyne banky boli kamarátky a okolnosť, že jedna z nich mala blízky príbuzenský vzťah so zamestnankyňou navrhovateľa. Preto argumentácia oboch svedkýň, že jedna z nich porušila pri založení zjavne falošného účtu a druhá následne pri vyplatení vysokej hotovosti z tohto účtu (min. 500.000,- Sk) v krátkom čase od jeho založenia, pravidlá banky práve z dôvodu, že odporcu obe poznali ako kamaráta, súd nemohol považovať za akceptovateľnú a právne významnú. Ani jedna so zamestnankyň však nevedela uspokojivo vysvetliť svoje konanie, konkrétne prečo svedkyňa G. nedodržala predpísané postupy banky, a len na základe „údajov z papierika“ a bez akýchkoľvek ďalších dokladov, založila účet na neznámu osobu (navyše neexistujúcu), čo nemožno považovať za bežné pochybenie, alebo nejaký zrejmy omyl. Taktiež svedkyňa U., nevedela objasniť akceptovateľným spôsobom, že následne z tohto účtu v rozpore s predpísanými postupmi banky vyplatila v krátkom čase od jeho založenia a v priebehu iba 5 dní (v dňoch 14.07., 15.07. a 19.07.2006), sumu viac ako 2 mil. Sk, nad rámec povoleného denného limitu, bez predchádzajúceho nahlásenia alebo odsúhlasenia riaditeľom pobočky a bez kontroly ďalšou zamestnankyňou a navyše zjavne nie majiteľovi účtu, keďže išlo fiktívnu osobu (meno, adresa, rodné číslo, IČO nepatrili jednej osobe). Obe uviedli, že sa im nezdalo na tom čo robia nič čudné, že iba „naleteli“ odporcovia a konali tak len preto, že ho poznajú. Na jednej strane neobjasnili prečo sa navzájom

o zakladaní účtu informovali (výpoveď U., G.) a na strane druhej, pri informácii od odporcu, že má ísť o peniaze z dedičstva, nezдалo sa svedkyni U. prinajmenšom zvlášťne, že peniaze na účet prišli na základe 3 úhrad (z 12.07., 13.07., a 17.07.2006) od navrhovateľa ČSOB Leasing, kde vedela, že je odporca zamestnaný, tvrdiac, že si to ani nevšimla. Súdu však takéto vyjadrenia pre záver o hodnovernosti výpovedí týchto svedkýň nepostačuje a to ani s ohľadom na to, že inak hodnoverne popísali postupy pri zakladaní bankového účtu resp. pri vyberaní hotovosti, konkrétne na pobočke SLSP, a.s. v OC Polus Bratislava. Záver o tom, že z výpovedí zamestnancov tejto pobočky SLSP, by malo byť zrejmé, že v danom čase bolo prakticky možné, hoci v rozpore s internými predpismi banky, založiť bankový účet bez overenia totožnosti zakladateľa (majiteľa) účtu druhým pracovníkom pobočky a rovnako bolo možné jednorazovo a bez nahlásenia vopred, resp. schválenia vybrať z bankového účtu hotovosť nad sumu vo výške 100.000,- Sk, súd nemôže akceptovať, nakoľko ani jedna z vypočítaných zamestnankyň pobočky SLSP v Poluse (M., W.) netvrdila, že by išlo o štandardný, resp. bežný postup. Keďže práve dôsledkom konania týchto svedkýň (U., G.), ktoré bolo nesporne protiprávnym konaním (v rozpore s predpísanými postupmi zamestnávateľa - SLSP a.s.), došlo ku vzniku predmetnej škody, sú ich výpovede, o tom, že to bol odporca, ktorý požiadal o zriadenie účtu na meno L. M.Š. a z neho aj vybral peniaze, značne nehodnoverné.

Je pravdou, že pokiaľ sa na rovnakom skutkovom základe vedie zároveň trestné a aj civilné konanie, je súd v zmysle citovaného § 135 ods. 1 O.s.p., v rámci civilného sporového konania viazaný pri rozhodovaní iba výrokom rozsudku o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Tiež je pravdou, že v rámci civilného konania o náhradu škody, v dôsledku protiprávneho konania, ktoré by mohlo byť aj trestným činom, je pre posúdenia vzniku nároku na náhradu škody potrebné posúdiť iné zákonné (skutkové a právne) predpoklady, ako v prípade trestnej zodpovednosti a trestného konania. Tzn. že vo všeobecnosti oslobodenie spod obžaloby ešte automaticky neznamená, že sa skutok nestal, resp. že ho nespáchal obžalovaný a že ním nemohol spôsobiť škodu, príp. sa bezdôvodne obohatiť na úkor poškodeného. Z toho dôvodu súd nevychádzal len zo záverov trestného konania, ale opakovane vykonal účastníkmi navrhnuté dokazovanie za účelom preskúmania dôvodnosti návrhu na náhradu škody z hľadiska občianskoprávneho.

Zároveň však súd nemôže ignorovať tie závery, ktoré súdy dvoch stupňov prijali v rámci trestného konania a na základe ktorých dospeli k tomu, že nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný (odporca) a s ktorými sa vzhľadom aj na dokazovanie vykonané v predmetnom konaní, s uplatnením princípu kontradiktórnosti sporového konania, súd v plnom rozsahu stotožňuje a na tieto závery poukazuje.

Skutočnosť, že odporca bol v trestnom konaní spod obžaloby oslobodený aj pre z časti nesprávne vymedzenie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu (že „...po čiastkach podľa jednotlivých zmlúv uhradil na účet“), keďže bolo zrejmé, že on nevykonával úhrady zmlúv o spotrebnom úvere ale zamestnanci ekonomického oddelenia, nebolo významným s ohľadom na vyššie citované závery súdov v trestnom konaní, v ktorých konštatovali nepreukázanie ďalších, právne významných okolností aj vo vzťahu k predmetnému konaniu o náhrade škody.

Súd v danom prípade uzatvára, že okrem preukázania existencie škody ktorá vznikla tým, že navrhovateľ prostredníctvom svojich zamestnancov vykonal úhradu na fiktívny účet a na základe sfaľovaných zmlúv (pozmenených údajov), navrhovateľ dôkazne nepreukázal, že sa tak stalo práve v dôsledku protiprávneho konania odporcu, nakoľko jediným dôkazom boli výpovede svedkýň G. a U. ohľadom založenia fiktívneho účtu a výberov peňazí z neho odporcom, ktoré súd z vyššie uvedených dôvodov pokladal za nedôveryhodné. Všetky ďalšie tzv. „indície“ zostali v rovine dohadov a predpokladov na strane navrhovateľa a okrem odporcu smerovali aj voči ďalším osobám - zamestnancom navrhovateľa, resp. aj zamestnancov SLSP a.s.. Pokiaľ odporca konal protiprávne spôsobom ako to popísal navrhovateľ, resp. či sa uvedeného konania dopustil sám alebo spoločne s ďalšími osobami, toto konanie sa navrhovateľovi nepodarilo tak v trestnom a ani v predmetnom spore jednoznačne preukázať a preto súd žalobný návrh v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 3 O.s.p., v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania

rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd v danom prípade, rozhodol o trovách konania tak, že o trovách konania súd rozhodne podľa § 151 O.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, v lehote do 30 dní.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).